

ΤΑΡΓΚΑ

No 12

ΤΟ
ΒΑΡΥΑΚΙ
ΤΗΣ
ΚΟΜΠΡΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ

Ο ΖΑΝΟΥΡ, Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ, ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΟΠΛΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΝ ΤΑΡΓΚΑ: ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΙ ΤΗΣ ΚΟΜΠΡΑΣ! ΑΛΛΑ ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ ΜΑΧΕΤΑΙ ΣΑΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙ!

ΚΕΦ. 1. "Όπου οί ήχοι μερικῶν μάγεμένων σουραυλιῶν κυκλώνουν τή σπηλιὰ τοῦ Τάργκα, σάν προμήνυμα θανάτου!

ΤΟ πρωῖνὸ εἶναι πιά προχωρημένο καὶ οί κραυγές τῶν ἀγριμιῶν ἔχουν κοπάσει μέσα στὴ ζούγκλα.

Τὰ θηρία, χορτασμένα ἀπὸ τὸ νυχτερινό τους κυνήγι, μέσα στὸ παρθένο δάσος, ἔχουν τώρα κουρνιασει στὶς φωλιές τους καὶ χωνεύουν ήσυχα τὴν τροφή τους.

Ὁ Τάργκα ἔχει κάνει κιόλας τὸ μπάνιο του, στὸ μεγάλο ποτάμι, πὺ κυλάει πρὸ πέρα ἀπ' τὴ σπηλιὰ του.

Τώρα κάθεται στὴν ὄχθη. Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατᾷ ἕναν μεγάλο φακό, πὺ τὸν ἔχει πάντα μαζί του, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺ βρισκόταν στὸ καράβι τοῦ παποῦ του. Εἶναι ἕνας φακὸς ἰσχυρός, πὺ συγκεντρώνει τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὶς τοξεύει σάν ἕνα πύρινο βέλος, πάνω στὰ ξερὰ χόρτα. Πρὶν περάσουν λίγα δευτερόλεπτα, ἕνας γκρίζος καπνὸς ἀρχίζει νὰ ὑψώνεται. Μιὰ λάμψη σπιθίζει στὴ βάση του. Κι' ἀμέσως ἔπειτα ἡ πρώτη γλώσσα τῆς φωτιάς ξεπηδάει κι' ἀγκαλιάζει τὰ ξερὰ κλαδιά, κάνοντάς τα νὰ

τρίζουν και κατατρώγοντάς τα λαίμαργα.

Ἡ φωτιά είναι κιόλας ἀναμμένη.

Σὲ λίγο οἱ φλόγες θὰ ὑποχωρήσουν και στὴ θέσι τους θὰ μείνουν τὰ μεγάλα κούτσουρα, πυρακτωμένα σαν κάρβουνα. Ἐκεῖ - ἀπάνω θὰ ψηθῆ τὸ τρυφερὸ ζαρκάδι, ποὺ θὰ φάη τὸ μεσημέρι τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, μὲ τὴ συντρόφισσά του, τὴ Μαλόα, και μὲ τὸν κωμικὸ Ἀτσίδα.

Ὁ Τάργκα σηκώνεται και προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ μέσα στὸ πυκνὸ δάσος.

Στὸ χέρι κρατᾶει τὸ κοφτερὸ μαχαίρι του.

Τὸ μάτι του εἶνε ἄγρυπνο και τ' αὐτί του στημένο. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μπορεῖ ν' ἀκούσῃ τὸν ἀνάλαφρο θόρυβο, ποὺ θὰ κἀνῃ τρέχοντας πρὸς τὴ φωλιά του, κάποιον καθυστερημένο ζαρκάδι.

Τότε ὁ Τάργκα θὰ πετάξῃ τὸ μαχαίρι του και θὰ τὸ ξεκουράσῃ ἀπὸ τὸν... κόπο νὰ τρέξῃ.

Θὰ τὸ γδάρῃ και θὰ τὸ βάλῃ στὴ φωτιά. Ὡσπου νὰ φτάσῃ ὁ ἥλιος καταμεσῆς στὸν καταγάλανον οὐρανὸ, τὸ ψητὸ θὰ εἶναι ἔτοιμο!

Κι' ὁ Τάργκα προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ, σκυφτός, παραμερίζοντας τὰ πλατύφυλλα φυτὰ, τὶς κλιματίδες και τὰ χορτόσκοινα, ποὺ πλέκονται, φράζοντάς του τὸν δρόμο.

Μὰ, ξαφνικά, καρφώνεται στὴ θέσι του.

Τὸ αὐτί του ἔχει πιάσει ἕνα θόρυβο, ἀλλὰ ὄχι θόρυβο ζαρκαδιοῦ ποὺ τρέ-

χει. Εἶναι ἕνας ἦχος ἀπαλός, μελωδικός, ἁρμονικός. Ὁ Τάργκα καταλαβαίνει. Ἐχει ἀκούσει κι' ἄλλες φορές αὐτὴ τὴ μουσική. Εἶναι ἡ γνώριμη μελωδία, ποὺ βγαίνει ἀπ' τὰ σουραύλια τῶν ἰθαγενῶν τῆς φυλῆς τῶν Μπααλοῦ. Ὅλοι οἱ Μπααλοῦ εἶναι γόητες φιδιῶν. Παίζουν ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ στὸ σουραύλι τους ἦχους λικνιστικούς, μακρόσυρτους, ποὺ μαγεύουν τὶς κόμπρες, τὶς ὑπνωτίζουν και τὶς κάνουν νὰ ξεκουλουριάζουν τὸ μακρὸ κορμί τους και νὰ τὸ ὑψώνουν πρὸς τ' ἀπάνω, σαν ἕνα ἀποκρουστικὸ βλαστάρη, ποὺ φυτρώνει ξαφνικά και μεγαλώνει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ!

Τοὺς ξέρει τοὺς Μπααλοῦ ὁ Τάργκα.

Ξέρει, ὅμως, πὼς μένουν σὲ μακρυνὴ περιοχή.

Πρέπει κανεὶς νὰ περπατήσῃ ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα, ὥσπου νὰ βγῆ τρεῖς φορές ὁ ἥλιος, πίσω ἀπὸ τ' ἀνατολικά βουνά, γιὰ νὰ τοὺς συναντήσῃ!

Πὼς γίνεται, λοιπόν, ν' ἀκούγονται οἱ μακρόσυρτες μελωδίες τῶν σουραυλιῶν τους, γύρω στὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα;

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀπορεῖ.

Ἐνα βαθὺ αὐλάκι σκάβεται ἀνάμεσα στὰ φρύδια του, σημάδι συλλογισμῶν και σκέψεων.

Ὡστόσο συνεχίζει τὸ δρόμο του.

Περνάει πάντα ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα και στὶς ἀδιάβατες κληματίδες, ὅταν ξαφνικά, ἕνα ὀμαδικὸ ἀνατρι-

χιαστικὸ σφύριγμα φιδιῶν, τὸν κάνει ν' ἀναπηδήσει.

Τούτη τῇ στιγμή βρίσκεται κοντὰ σ' ἓνα κάθετο βράχο ἀπὸ μαῦρο γρανίτη. Εἶναι ἓνας βράχος κούφιος στὸ ἐσωτερικό του κι' ἀπὸ μιὰ μεγάλη ρωγμὴ, σὰν ἓνα μπουκέτο ἀπὸ ἀηδιαστικὰ καὶ θανατηφόρα λουλούδια, ξεπετιοῦνται ἀφθονες κόμπρες, σαλεύοντας τὰ κουκουλωτὰ κεφάλια τους καὶ σφυρίζοντας θυμωμένα!

Εἶναι ἓνα θέαμα πραγματικὰ ἀπαίσιο.

Ὁ Τάργκα κυττάζει τὰ ἔρπετὰ μὲ ἀηδία.

Ξαφνικά, μιὰ ἀπ' τὶς κόμπρες τεντώνει τὸ φριχτὸ κεφάλι της κι' ἐξακοντίζεται μὲ ὀρμὴ ἀπίστευτη!

Σκίζει τὸν ἀέρα σφυρίζοντας, σὰν βέλος.

Τὸ στόμα της εἶναι ἀνοικτό, ἔτοιμο νὰ δαγκώσει.

Ταχύτερος ὁ Τάργκα κάνει ἓνα πήδημα κι' ἀποφεύγει τὰ δόντια της. Ἐπειτα, καθὼς τὸ ἐπικίνδυνο ἔρπετό πέφτει στὴ γῆ, πηδάει κοντὰ του, τὸ ἀρπάζει ἀπ' τὴν οὐρά, τὸ στριφογυρίζει μὲ τρομερὴ ταχύτητα καὶ τοῦ χτυπάει τὸ κεφάλι στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, πορτοποιῶντας το.

Ὡσπου νὰ γυρίσει, ὅμως, βρίσκει τὸν τόπο ὀλόκληρο γεμάτον ἀπὸ ἀμέτρητα φίδια!

Αὐτὴ τῇ φορὰ τὰ δηλητηριώδη ἔρπετὰ δὲν βγαίνουν μόνον ἀπ' τὴ ρωγμὴ τοῦ γρανίτινου βράχου. Ἐρχονται ἀπ' ὅλες τὶς διευθύνσεις καὶ τραβᾶνε γοργὰ πρὸς ἓνα ὠρισμένο σημεῖο, σὰ νὰ τὰ καλῆ

ἐκεῖ, κάποια ὑπερφυσικὴ δύναμις!

Ἐνας τρομερὸς συλλογισμὸς κυριεύει τὸν Τάργκα.

Τ' ἀμέτρητα τούτα φίδια φεύγουν ὅλα σὰν ἀστραπή, πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς... σπηλιάς του! Ἀπὸ κείνη τὴν κατεύθυνσι ἀκούγονται τώρα ὀλοκάθαρα οἱ ἦχοι τῶν σουραυλιῶν τῶν Μπααλοῦ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Τάργκα παραμορφώνεται ἀπὸ μιὰν ἔκφρασι ὑπέρτατης ἀγωνίας.

Ἡ Μαλόα βρίσκεται μόνη της στὴ σπηλιά!

Καὶ οἱ Μπααλοῦ ἔχουν κάνει συναγερμὸ ὅλων τῶν φιδιῶν τῆς ζούγκλας, γιὰ νὰ τὰ τραβήξουν κοντὰ της!

Ποιὸς τοὺς διέταξε νὰ τὸ κάνουν αὐτό;

—Ζανούρ!, ψιθυρίζει ὁ Τάργκα.

Τ' ὄνομα τοῦ ἀδυσώπητου ἐχθροῦ τῆς ζούγκλας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἀνεβαίνει αὐθόρμητα στὰ χεῖλια του!

Σίγουρα ὁ Ζανούρ, ὁ κτηνώδης Γερμανός, μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι, τὴν ἐγκληματικὴ ψυχὴ καὶ τὸ ἄτριχο τριγωνικὸ τοῦ κρανίου, ἔτοιμάσε αὐτὴ τὴ σατανικὴ κι' ἀνομολόγητη ἐπίθεσι!

Ἐνας ἀσυγκράτητος θυμὸς ξεχειλίζει στὰ στήθεια τοῦ ἥρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου. Μὲ τὸ μαχαίρι σφιγμένο στὰ σιδερένια του δάχτυλα, ξεχύνεται πρὸς τὴ σπηλιά του.

Περνάει τὸν δρόμο, τρέχοντας σὰν ἄνεμος.

Τὰ φίδια, γοητευμένα τώρα ἀπὸ τὴ μουσικὴ ποὺ ἀκούνε, δὲν δείχνουν ἐπιθετικὲς διαθέσεις. Σέρνονται μόνον μὲ δύ-

ναμι και φεύγουν κι' αυτά όλοταχώς!

Τό 'Ελληνόπουλο λοξεύει τόν δρόμο του.

Ξέρει καλά τὰ κατατόπια αὐτῆς τῆς περιοχῆς.

Λοξεύοντας μπαίνει σ' ἓνα ξέφωτο.

Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν οἱ αἰωνόβιες κληματίδες και τὰ ρεϊκια, νὰ τοῦ φράζουν τόν δρόμο.

Τὰ πόδια του μποροῦν ν' ἀναπτύξουν ὅλη τους τήν ταχύτητα. Πρέπει νὰ προλάβη. Τούτη τῆ στιγμή ἡ Μαλόα θά

...τό στριφογυρίζει με τρομερή ταχύτητα και τοῦ χτυπάει τό κεφάλι στόν κορμό ἑνός δέντρου, λυώνοντάς το.

βρίσκεται, χωρίς ἄλλο, κυκλωμένη ἀπό κόμπρες ἀμέτρητες! Μιά στιγμή ἂν καθυστερήσει ἡ Τάργκα, μπορεῖ νὰ τόν προλάβη ὁ Θάνατος!

Καθώς τρέχει, ἀκούει πίσω ἀπό μιὰ κοντινῆ λόχμη, ἓνα περίεργο μουγκρητό. Ξαφνικά, βλέπει νὰ ξεπηδοῦν ἀπ' αὐτῆ τῆ λόχμη δύο πελώριες τίγρεις! Γρυλλίζουν κι' οἱ δύο φοβερά και τ' ἀνασυρμένα χεῖλια τους ἀφήνουν νὰ φαίνωνται καθαρά, τ' ἀπειλητικά τους δόντια!

Ἄπ' τήν πρώτη ματιὰ ὁ Τούργκα καταλαβαίνει πώς τὰ δύο θηρία εἶναι ἀνήσυχα, ἐξαγριωμένα και κάπως τρομαγμένα, σὰ ν' ἀντίκρυσαν πρὶν ἀπό λίγο κάποιον παράξενο κι' ἀκατάβλητο ἐχθρό!

Τό ἀτρόμητο 'Ελληνόπουλο κοντοστεκεται.

Τό θολωτό σάν καμπάνα χαλύβδινο στήθος του, ἀνεδοκατεβαίνει σέ λαχανιασμένες ἀναπνοές.

Κυττάζει τὰ δύο πανίσχυρα θηρία, ἀλλά δὲν δείχνει ἐπιθετικούς σκοπούς ἐναντίον τους. Θέλει ν' ἀποφύγη τῆ μάχη μαζί τους, γιά νὰ φτάση γρήγορα στή Μαλόα.

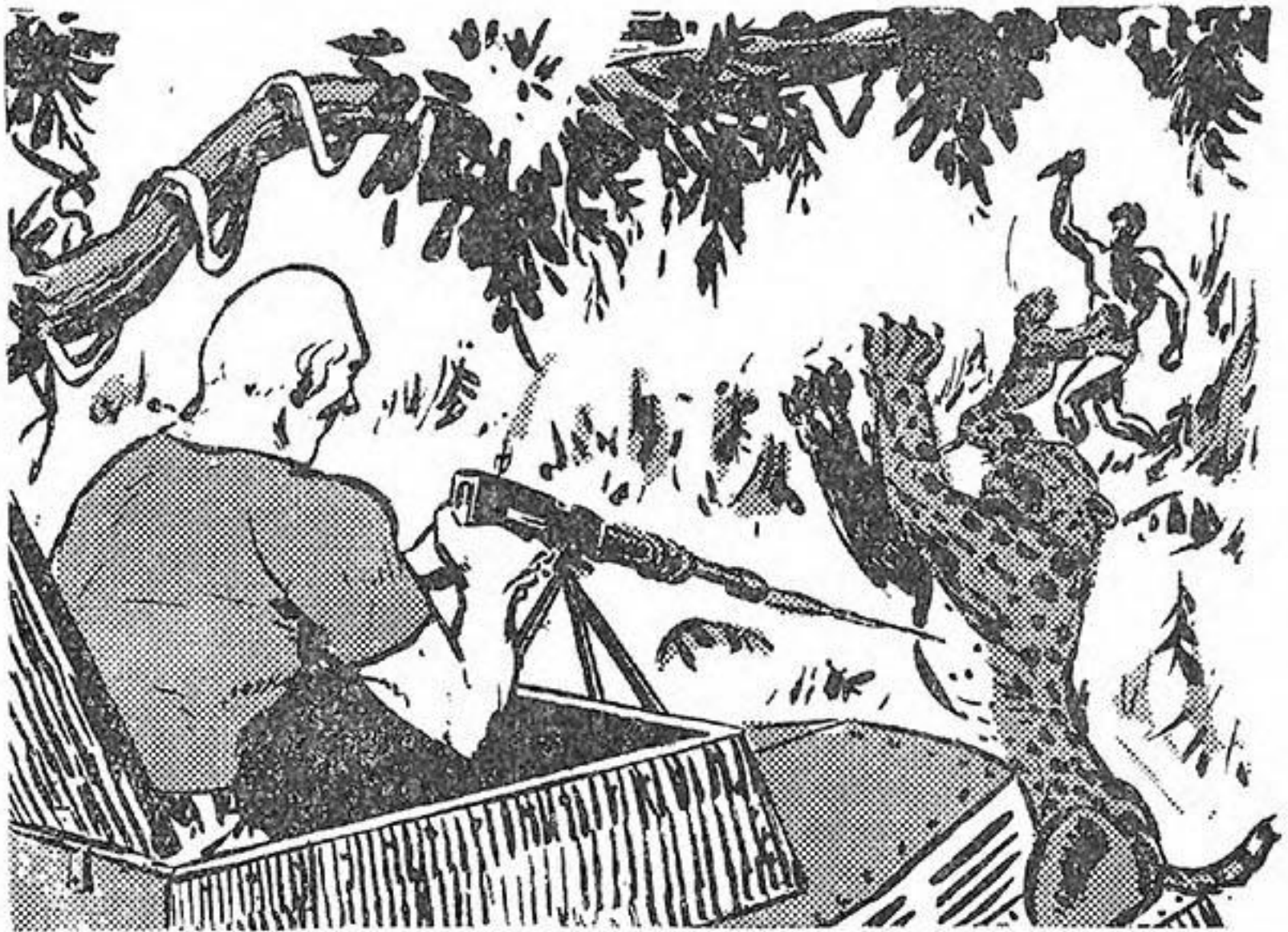
Ὅμως οἱ τίγρεις βρυχῶνται ἀπαίσια.

Ὅσμιζονται τό χῶμα και ὁ βρυχηθμός τους γίνεται ἀκόμα πιό ἄγριος, καθὼς ξανσκούγεται πίσω ἀπό τῆ λόχμη τό περίεργο μουγκρητό!

Ὁ Τάργκα γεμίζει ἀπό κατάπληξι!

Τό αὐτί του δὲν μπορεῖ νὰ ξεγελαστή.

Αὐτό τό περίεργο μουγκ-

Τὸ θηρίο γαζώνεται τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς πού βρίσκεται στὸν ἀέρα. Ἀφήνει ἓνα πονεμένο οὐρλιαχτὸ καὶ πέφτει ἀνάσκελα!

κρητό, πού ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὴ λόγχη εἶναι ὁ ρόχθος πού κάνουν οἱ ἰσχυρὲς μηχανές τῶν μεγάλων αὐτοκινήτων!

Τί νὰ εἶναι, λοιπόν, αὐτὸ πού τρόμαξε κι' ἐξαγρίωσε τὶς τίγρεις;

Περνοῦν μιὰ - δυὸ στιγμὲς γεμάτες ἀγωνία.

Τὰ σαρκοφάγα θηρία ἔχουν προβάλει τὰ τρομερὰ νύχια ἀπὸ τὶς βελουδένιες θήκες τῶν ποδιῶν τους καὶ σκάβουν τὸ μαλακὸ χῶμα, σὰ νὰ θέλουν νὰ τ' ἀκονίσουν! Τὰ χεντρά κιτρινωπὰ κεφάλια τους, σκυμμένα χαμηλά, κυττάζουν τὴ μιὰ πρὸς τὸν Τάργκα καὶ τὴν

ἄλλη πρὸς τὴν κοντινὴ λόχμη.

Ἐπειτα τὸ μουγκρητὸ γίνεται πιὸ δυνατὸ.

Οἱ τρυφεροὶ βλαστοὶ καὶ τὰ παλιότερα φυτὰ, πού συγκροτοῦν αὐτὴ τὴ λόχμη, ἀναταράζονται βαθειά.

Κάποια πελώρια δύνσμι τὰ συγκλονίζει!

Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ τσακίζονται, ἄλλα γέρνουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ἀφήνουν ἀνοιχτὸ τὸν δρόμο, γιὰ νὰ προβάλη ἓνα χαλύβδινο κι' ἀκατανίκητο τέρας!

Ὁ Τάργκα τὸ βλέπει κι' ἀνασαινει βαθειά.

Εἶναι ἓνα μεγάλο θωρακισμένο αὐτοκίνητο!

Παχειές πλάκες από χάλυβα τὸ σκεπάζουν ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸ κάνουν ἄτρωτο! Ἡ μηχανή του, ἀσφαλισμένη μέσα στὸ χαλύβδινο περίβλημά της, δουλεύει κανονικὰ καὶ τὸ προωθεῖ μὲ μεγάλη ταχύτητα. Ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς του προβάλλουν οἱ κάννες μεγάλων πολυβόλων, μὲ τὰ σκοτεινὰ μάτια τους ἔτοιμα νὰ φτύσουν τὴ φωτιά καὶ τὸ ἀτσάλι!

Καὶ πίσω ἀπ' αὐτά, θρυνασμένος στὴ μέση τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου, κάθεται ὁ Ζανούρ!

Τὸ κτηνώδες πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ μιὰν ἔκφραση θριάμβου. Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ξέρει πὼς αὐτὴ τὴ στιγμή, χάρι στὰ μαγικά σουραύλια τῶν Μπααλού, ὅλα τὰ φίδια τῆς ζούγκλας ξεχύνονται πρὸς τὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα! Τὸ τρομερὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας ἔχει κυκλώσει τὸν μισητό του ἐχθρό! Κι' ὁ Ζανούρ, σιγουρεμένος μέσα στὸ χαλύβδινο αὐτοκίνητό του, πηγαίνει ν' ἀπολαύσῃ τὸν τελικό του θρίαμβο!

Στὸ δρόμο του σκορπίζει τὸν πανικό στ' ἀγρίμια!

Οἱ λεοπαρδάλεις, οἱ πάνθηρες, τὰ τσακάλια κι' οἱ ἀγριογατοί, μόλις ἀντικρύζουν τὸ θωρακισμένο ἐκεῖνος τέρας, καταλαμβάνονται ἀπὸ πανικό καὶ φεύγουν τρέχοντας, μὲ τὴν οὐρὰ κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια.

Οἱ μεγάλες τίγρεις, ὅμως, ἀγριεύουν!

Ἰποχωροῦν σιγὰ - σιγὰ μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ «θηρίο» ποῦ δὲν ἔχουν ξαναδῆ ὁμοί-

του καί, συγχρόνως, τὸ ἀπειλοῦν μὲ μουγκρητὰ καὶ βρυχηθμούς!

Ὁ Ζανούρ, μὲ τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη τοῦ πολυβόλου, διασκεδάζει βλέποντας τὸν ἀνίσχυρο θυμὸ τῶν σαρκοφάγων. Καὶ τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητο συνεχίζει πρὸς τὸν δρόμο του!

ΚΕΦ. 2. Ὅπου δύο τίγρεις ἐπιτίθενται καὶ ξοφλάνε τοὺς λογαριασμούς τους μὲ τὴ Ζωή!

— αφνικὰ τὰ βλέμματά τοῦ
— Τάργκα καὶ τοῦ Ζανούρ διασταυρώνονται, πάνω ἀπὸ τὶς δυὸ ἐξαγριωμένες τίγρεις!

Ἀστράφτουν τὰ μάτια τοῦ Ἑλληνόπουλου!

Φλογίζεται ἡ ματιὰ τοῦ Γερμανοῦ!

Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι τοῦ Ζανούρ φρενάρει τὸ θωρακισμένο τοῦ αὐτοκίνητο καὶ γυρίζει τὴν κάννη τοῦ πολυβόλου τοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάργκα.

Τὸ χοντρὸ δάχτυλό του τραβάει μὲ λύσσα τὴ σκανδάλη καὶ τὸ βαρὺ ὄπλο ἀρχίζει νὰ βήχη, ξερνώντας πελώρια πυρακτωμένα βλήματα.

Τὸ Ἑλληνόπουλο πέφτει γοργὰ στὰ γόνατα.

Ἡ πρώτη ριπὴ περνάει γὰρ ἀπ' τὸ κεφάλι του, γαζώνοντας τὸν ἀέρα. Μανιασμένος ὁ Ζανούρ κατεβάζει τὴν κάννη καὶ ξανατραβάει τὴ σκανδάλη.

Τὴν ἴδια στιγμή οἱ δυὸ τίγρεις, ἐξαγριωμένες περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, συσπειρώνονται, ἀφήνουν ἕναν ταυτόχρονο βρυχηθμό, τεντώ-

ουν τὰ πανίσχυρα κορμιά τους καὶ τινάζονται σὰν βολί-
ς στὸν ἀέρα!

Ἡ μιὰ πηδάει μὲ νύχια αὐτὰ μὲ δόντια ἔτοιμα νὰ ξεκίσουν, ἀπάνω στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο,

Ἡ ἄλλη ἐφορμᾷ ἐναντίον τοῦ Ζανούρ.

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἡ δεύτερη ριπή.

Οἱ σφαίρες τοῦ πολυβόλου, ποὺ προωρίζονταν γιὰ τὸν Τάργκα, βρίσκουν πιὸ ῥόχειρη λεία τὴν τίγρι καὶ ὠνούνται στὸ στήθος της, ατμώνοντας τὴν ὑποκίτρινη οὐνα!

Τὸ θηρίο γαζώνεται τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ βρίσκεται στὸν ἀέρα. Ἀφήνει ἕνα γονεμένο οὐρλιαχτὸ καὶ πέφτει ἀνάσκελλα.

Στὸ μεταξὺ ἡ δεύτερη τίγρις, ποὺ ρίχνεται στὸν Τάργκα, δὲν ἔχει καλύτερη τύχη. Ὄνατιστὸ καθὼς εἶναι τὸ Ἑλληνόπουλο, γιὰ ν' ἀποφύγει τὴν τίγρις τοῦ Ζανούρ, ἀνασηκώνεται ἀπότομα, κρατώντας τὸ μαχαίρι του, μὲ τὴν αἰχμὴ του γυρισμένη πρὸς τὸ ἀπάνω. Τὸ μυτερὸ ἀτσάλι ὠνεται λοξὰ στὸν λαιμὸ τοῦ σαρκοφάγου, τοῦ κόβει τὴν αρωτίδα καὶ τὸ ζεστὸ αἷμα πεπηδάει σὰν πήδακας!

Τὸ λαστιχένιο καὶ πανίσχυρο, ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή, κορμὶ τοῦ θηρίου, καταρρέει ἀτότομα καὶ σωριάζεται στὴ γῆ, σὰν ἕνας ἄψυχος ὄγκος!

Ὁ Τάργκα δὲν χάνει οὔτε στιγμή.

Πέφτει ἀπάνω στὴ σκοτεινὴν τίγρι, τὴν ἀγκαλιάζει

καὶ συγκεντρώνει ὅλη τὴ δύναμί του στὰ μπράτσα του. Ἀμέσως οἱ μυῶνες του φουσκώνουν, ξεπετιοῦνται σὰν ὄγκοι πελώριοι, ἀνασηκώνουν τὸ ὄγκῶδες θηρίο καὶ τὸ ρίχνουν στὴ ράχη τοῦ Τάργκα!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ἀνασηκώνεται.

Πίσω του, ἀπάνω στὸ σῶμα του, ἀπὸ τὸ κεφάλι, ὡς τὰ νύχια τῶν ποδιῶν του, ξεδιπλώνεται τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ νεκροῦ θηρίου. Ἔτσι ὁ Τάργκα ἔχει ἕνα θώρακα, που τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὸ πολυβόλο τοῦ Ζανούρ κι' ἀρχίζει νὰ προχωρῆ, πρὸς τὸ πυκνοφυτεμένο μέρος τῆς ζούγκλας!

Ὁ Γερμανὸς τὸν πυροβολεῖ λυσσασμένα.

Οἱ σφαίρες περνᾶνε γύρω του σφυρίζοντας.

Ὅσες, ὅμως, προορίζονται γι' αὐτόν, βρίσκουν τὸ νεκρὸ σῶμα τῆς τίγρης, χώνονται μέσα στὶς μυϊκὲς της μᾶζες καὶ μένουν ἐκεῖ σφηνωμένες!

Λίγο μακρύτερα φυτρώνουν τὰ πρῶτα δέντρα.

Καὶ παρακάτω ἡ ζούγκλα ξαναβρίσκει ὅλο τὸ ἄγριο μεγαλεῖο της, μὲ τὴν πυκνὴν κι' ἀδιάβατη βλάστησι.

Ἐδῶ δὲν μποροῦν νὰ φτάσουν οἱ σφαίρες τοῦ Ζανούρ!

Ὁ Τάργκα πετάει τὸ σκοτωμένο θηρίο.

Κόβει μιὰ χούφτα δροσερὰ χόρτα καὶ σφουγγίζει τὸ ἰδρωμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια πρόσωπό του.

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει νὰ προχωρῆ, ἀνοίγοντας δρόμο μὲ τὸ μαχαίρι του, ἀνάμεσα στὶς κληματίδες.

Κοντεύει τώρα να φτάσει στη σπηλιά, όπου βρίσκεται η αγαπημένη του Μαλόα! Οί ήχοι απ' τα σουραύλια των Μπααλού ακούγονται πιο έντονοι, πιο λικνιστικοί. Από παντού, απ' όλες τις μεριές της ζούγκλας ακούγονται τα σουρσίματα των φιδιών, που σπεύδουν γοητευμένα από τους μακρόσυρτους ήχους!

Καί, ξαφνικά, μια σπαραχτική κραυγή σκίζει τ' αυτιά του Τάργκα!

Είναι, σίγουρα, η κραυγή της Μαλόα!

Το Έλληνόπουλο ξεπετιέται απ' την πυκνή βλάστηση

...κι' έπειτα διαπερνάει πέρα-πέρα το άηδές κεφάλι του δηλητηριώδους έρπετου.

σαν λιοντάρι. Βρίσκεται τώρα μπροστά στη σπηλιά του και το βλέμμα του διακρίνει τη Μαλόα, άκουμπισμένη σ' ένα μεγάλο δέντρο. Το πρόσωπό της είναι παραμορφωμένο από μια φριχτή σύσπασι τρόμου, ενώ μπροστά της μια πελώρια κόμπρα, με άνασηκωμένο το άποτρόπαιο κουκουλωτό κεφάλι της, είναι έτοιμη να μπήξει δόντια φαμακερά στην τρυφερή σάρκα του κοριτσιού!

Ο Τάργκα χουφτιάζει το μαχαίρι του.

Το τραβάει από τη θήκη και το πετάει με δύναμη.

Το κοφτερό άτσάλι κάνει δυο βόλτες στον άέρα κι' έπειτα διαπερνάει πέρα - πέρα το άηδές κεφάλι του δηλητηριώδους έρπετου.

Το άνορθωμένο κορμί της κόμπρας πέφτει σαν χορτόσκοινο, που τόκοψαν ξαφνικά απ' τη ρίζα.

Τούτη μόλις τη στιγμή ο Τάργκα βλέπει πώς η αγαπημένη του Μαλόα είναι δεμένη πισθάγκωνα πάνω στο μεγάλο δέντρο, στο όποιο άκουμπάει η ράχη της!

Σκύβει σαν άγριοβούβαλος έτοιμος να έπιτεθί.

Καταλαβαίνει, πώς αυτό είναι δουλειά των ανθρώπων του Ζανούρ. Η Μαλόα, δεμένη στο δέντρο κι' άνίσχυρη ν' άμυνθί, βλέπει με τον τρόμο στα μάτια τις δηλητηριώδεις κόμπρες να σέρνονται ύπουλα κοντά της.

Όλος ο τόπος γύρω είνισι γεμάτος από τ' άμέτρητα φίδια, που μαζεύτηκαν εκεί απ'

τά σουραύλια τῶν Μπααλου.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βλέπει, πὼς εἶναι ἀκατόρθωτο νὰ πλησιάσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Γιὰ νὰ περάσῃ αὐτὴν τὴν περιοχή, τὴν κατὰσπαρτη ἀπὸ τὰ φίδια, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ πατήσῃ ἀπάνω τους. Καὶ τότε οἱ κόμπρες θὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν! Κι' εἶναι τόσες πολλές, ὥστε θὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ προλάβῃ νὰ τὶς ἀντιμετωπίσῃ ὅλες.

Ὁ Τάργκα κυττάζει τριγύρω του.

Ἕνας δρόμος τοῦ μένει γιὰ νὰ φτάσῃ στὴ Μαλόα!

Εἶνε ὁ ὑγρὸς δρόμος τοῦ ποταμοῦ!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν ἀργεῖ.

Στρίβει πρὸς τ' ἀριστερά, ἀνεβαίνει σ' ἓνα μικρὸ παράχθιο βραχάκι, στέκεται καὶ παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή.

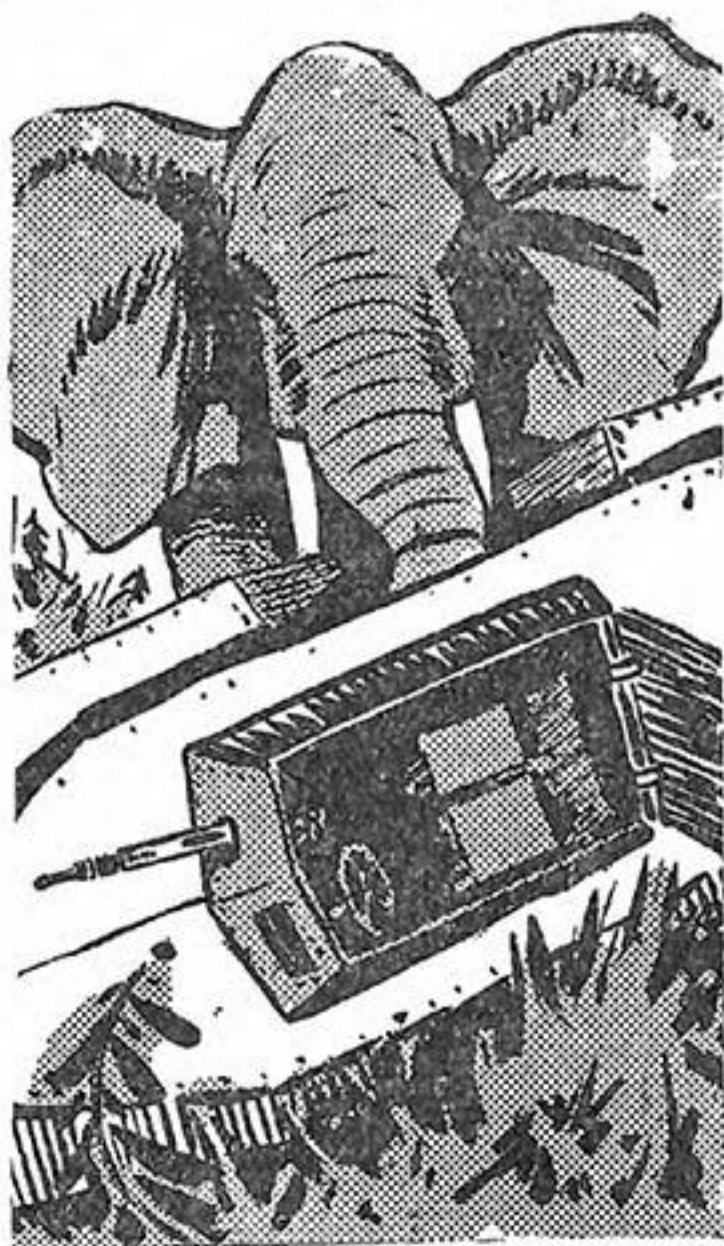
Ἐπειτα τὸ τέλειο κορμί του τινάζεται ψηλά, διαγράφει ἓνα τόξο στὸν ἀέρα, ἔρχεται κάτω τὸ κεφάλι κι' ἀπάνω τὰ πόδια καὶ πέφτει, μὲ δυνατὸ παφλασμό, στὸ νερό.

Γιὰ πολλὴν ὥρα μένει κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια.

Κολυμπάει μ' ἀσυγκράτητην ὀρμή.

Μοιάζει σὰν ἓνα γιγάντιο δελφίνι, ποὺ ἐκμηδενίζει τὶς ἀποστάσεις μ' ἓνα κολύμπημα δυνατὸ κι' ἄρμονικό.

Ἐπιλογίζεται πὼς μὲ τούτη τὴν πελώρια βουτιά, θὰ παρακάμψῃ ὅλη τὴν περιοχή τῆς στεριάς, ποὺ εἶναι κατὰμεστη ἀπὸ τὶς ἀγριεμένες κόμπρες καὶ πὼς θὰ βρεθῇ

Τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητο ταλαντεύεται, γέρνει πρὸς τὴν ἄλλη πλευρὰ κι' ἀναποδογυρίζεται.

στὰ νῶτα τῆς Μαλόα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν σώσῃ!

Ἐαφνικά, ὅμως, γίνεται κάτι ἀπρόοπτο.

Τὰ χέρια του μπλέκουν σ' ἓνα πελώριο ὑποβρύχιο... δίχτυ, τεράστιο καὶ πανίσχυρο, σὰν αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν, γιὰ νὰ παγιδέψουν καὶ νὰ συλλάβουν τὰ μεγάλα σκυλόψαρα καὶ τοὺς καρχαρίες!

Τώρα ὁ Τάργκα νοιώθει τὴν παγίδα!

Ἀγωνίζεται νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ εἶναι ἀργά!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ζανούρ, ποὺ βρίσκονται κρυμμένοι στὴν παρόχθια βλάστησι, ἀν-

τιλαμβάνονται τὸ ζωηρὸ χτύπημα, ποὺ κάνουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Τάργκα, παλεύοντας μέσα στὸ δίχτυ, καὶ χαμογελᾶνε ἀπαίσια.

Βγαίνουν ἀπὸ τὶς κρύπτες τους κι' ἀρχίζουν νὰ τραβᾶνε σιγὰ - σιγὰ τὰ χοντρά σκοινιά, σὰν ἐπιδέξιοι ψαράδες.

Σὲ λίγο τὰ δίχτυα σηκώνονται ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τραβιούνται στὴν ἄμμο τῆς ὄχθης.

Μέσα τους, σὰν ἓνα γιγάντιο λευκὸ δελφίνι παλεύει ὁ Τάργκα ἀπελπισμένα. Οἱ κινήσεις του, ὅμως, ἐμποδίζονται ἀπὸ τὰ χοντρά, πυκνοπλεγμένα σκοινιά!

ΚΕΦ. 3. "Ὅπου ἡ λεία γιὰ τὶς κόμπρες διπλασιάζεται κι' ἓνα θωρηκτὸ τῆς ζούγκλας συμπλέκεται μὲ... θωρακισμένα μηχανοκίνητα!

Η παγίδα ἦταν στημένη μὲ τέχνη.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ζανούρ ὑπολόγισαν πὼς ὁ Τάργκα, θέλοντας ὅπωςδήποτε νὰ φτάσῃ κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του του Μαλόα, θ' ἀκολουθοῦσε τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, ἀφοῦ ἡ στεριά ἦταν γεμάτη ἀπὸ κείνη τὴν πρωτοφανῆ συγκέντρωσι τῶν φαρμακερῶν φιδιῶν.

Σὰν καλοὶ ψαράδες ἀπλωσαν τὰ δίχτυα τους.

Δίχτυα ἰσχυρά, ἱκανὰ νὰ συλλάβουν καρχαρία!

Καὶ... ψάρεψαν τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Τώρα ὁ Τάργκα βρίσκεται

ἐκεῖ - μπροστά τους, παλεύοντας ἀκόμα μὲ ἀπογνώσι.

Ἀμέσως πέφτουν ἀπάνω του καμμιά δεκαριά Γερμανοί.

Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται, τυλιγμένος στὰ δίχτυα, ὁ Τάργκα δὲν μπορεῖ ν' ἀμυνθῆ.

Τεράστια, χοντρά χορτόσκοινα ξετυλίγονται γύρω του, τὸν σφίγγουν γερά, δυνατὰ καὶ χώνονται μέσα στὴ σάρκα του, ματώνοντάς την!

Σὲ λίγο οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κακοῦ ἔχουν θριαμβεύσει. Ἐχοντας δεμένον τὸν Τάργκα καὶ τυλιγμένον ἀπ' τὴν κορυφή ὡς τὰ νύχια μὲ τὰ χορτόσκοινά τους, τὸν ὀδηγοῦν ἀπ' τὴ νότια πλευρὰ κοντὰ στὴ Μαλόα καὶ τὸν δένουν ἀπάνω στὸ δέντρο, ποὺ εἶναι δεμένη κι' ἐκείνη!

Ἐπειτα ἀπομακρύνονται καγχάζοντας.

Μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ σκίζει τὸ στήθος τῆς Μαλόα. Μιὰ κραυγὴ γεμάτη ὀδύνη:

— Τάργκα!

Ἡ ἀπόγνωσί της εἶναι μεγάλη, καθὼς βλέπει, πὼς ἐκτὸς ἀπ' αὐτήν, θὰ γίνῃ λεία τῶν φαρμακερῶν φιδιῶν καὶ τὸ ἀγαπημένο της Ἑλληνόπουλο!

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες ἀπομακρύνονται γοργὰ στὴν ἀντίπερα ὄχθη. Ἐκεῖ κάθονται, γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὸ φρικαλέο θέαμα!

Ἀμέσως οἱ Μπααλού, ποὺ εἶναι κρυμμένοι στὶς ρωγμὲς τῶν βράχων, γύρω στὴ σπηλιά τοῦ Τάργκα, διακόπτουν

τὸ μακρόσυρτο τραγούδι τοῦ σουραυλιού τους.

Ἡ γοητεία τῆς μουσικῆς πάνω στὶς κόμπρες παύει!

Τὰ φαρμακερὰ φίδια ἐξαγριώνονται.

Κι' ἀμέσως, ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν περιοχὴ, ποὺ τὴν σκεπάζουν ἀργοσαλεύοντας τὰ μακρόστενα γυαλιστερὰ κορμιὰ τῶν ἔρπετῶν, σηκώνεται ἕνα ἀνοητρισιαστικὸ ταυτόχρονο σφύριγμα!

Εἶναι τὸ προμήνυμα τῆς ἐπιθέσεως!

Οἱ κόμπρες σηκώνουν ὀρθια τὰ κουκουλωτὰ κεφάλια τους καὶ τὰ σαλεύουν πέρα-δῶθε, πετῶντας ἔξω τὴ διχαλωτὴ τους γλῶσσα!

Σ' ἕνα λεπτό, ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα, σὰν ἀμέτρητα φαρμακερὰ βέλη, θὰ τιναχτοῦν οἱ κόμπρες ἐναντίον τοῦ Τάργκα καὶ τῆς Μαλόα!

Αὐτὸ τὸ ξέρεי τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

Μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν μυῶν του κάνει μιὰ προσπάθεια νὰ χαλαρώσῃ λίγο τὰ δεσμά του.

Τὰ χορτόσκοινα μπηγόνται βαθύτερα στὴ σάρκα του.

Ὅμως ὁ Τάργκα δὲν ἀπελπίζεται.

Παλεύοντας μὲ τὰ δίχτυα, εἶχε σκεφτῆ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλατειὰ ζώνη του, τὸν μεγάλο φακό, ποὺ δὲν τὸν ἀποχωρίζεται ποτέ! Τὸν κρατᾶει στὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων του καὶ τὸν στρέφει σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸν ἥλιο.

Ἀμέσως ὁ δυνατὸς φακὸς μαζεύει τὶς καφτερὲς ἀχίνες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου, τὶς συγ-

κεντρώνει σ' ἕνα πύρινο βέλος καὶ τὸ στέλνει, κατ' εὐθείαν, σ' ἕνα σημεῖο τοῦ χορτόσκοινο, ποὺ κρατεῖ οὐκ ἐκείνον τὸν Τάργκα!

Σχεδὸν ἀμέσως ἐπιπηδᾶει ὁ πρῶτος καπνὸς καὶ σπιθίζει ἢ μικρὴ φλογίτσα, ποὺ κατατρῶει γρήγορα τὸ ξερὸ χόρτο!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνασαίνει βαθειά, κάνει μιὰν ἀκόμα προσπάθεια, φουσκῶνουν οἱ μυῶνες του καὶ κάνουν τὸ χορτόσκοινο νὰ τρίξῃ. Σὲ λίγο ἀκούγεται ἕνα σιγανὸ «κράκ» κι' ἀμέσως τὰ δεσμά τοῦ Τάργκα χαλαρώνονται! Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο εἶναι γιὰ ἐντελῶς ἐλεύθερο!

Τεντώνει τὰ μπράτσα του σ' ἕνα γοργὸ ξεμούδιασμα.

Ἐπειτα ἀρπάζει τὰ δεσμά τῆς Μαλόα καὶ τὰ κατακομματιάζει μὲ ἀπερίγραπτη λυσσα!

Κι' ἀμέσως παίρνει στὴν ἀγκαλιά του τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας καὶ σκιηφαλῶνει γοργὰ ὡς τοὺς πρῶτους κλάδους τοῦ μεγάλου δέντρου!

Τὴν ἴδια στιγμὴ σηκώνονται ἀπὸ παντοῦ οἱ κόμπρες, ἐκτινάσσονται, σκίζουν τὸν ἀέρα σὰν σαῖτες, ἀλλὰ τὰ δόντια τους δὲν βρίσκουν σάρκα, γιὰ νὰ χύσουν τὸ φαρμάκι τους!

Ὁ Τάργκα κι' ἡ Μαλόα διεφυγαν τὴν τελευταία στιγμὴ, ἕνα θάνατο φριχτό, γεμάτον πόνους!

Τὰ φίδια σφυρίζουν μὲ ἀνέκφραστο θυμό.

Μερικὰ διπλώνουν τὶς «κούλூρες» τους στὸν κορμό τοῦ

δέντρου που φιλοξενεί τον Τάργκα κι' αρχίζουν ν' ανεβαίνουν προς τους κλάδους.

Ἄλλὰ τώρα τὸ Ἑλληνόπουλο μαίνεται.

Στὰ χέρια του κρατάει τὸ μαχαίρι τῆς Μαλόα

Καὶ τὸ μπράτσο του κινεῖται μὲ ἀπερίγραπτη ταχύτητα. Διαγράφει στὸν ἀέρα ἀλλεπάλληλα τόξα. Καὶ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ στοιχίζει τὸ κεφάλι μιᾶς κόμπρας!

Τ' ἀπαίσια ἔρπετά, ἀποκεφαλισμένα, πέφτουν τὸ ἓνα ἀπάνω στ' ἄλλο, οἶνοντας τὴν ὄψι ἐνὸς σωροῦ ἀπὸ μαύρα σκοινιά.

Τὸ αἷμα πλημμυρίζει γύρω τὸν τόπο.

Μιὰ τέτοια ἐφιαλτικὴ σφαγὴ φιδιῶν δὲν ἔχει ξαναγνωρίσει ἡ ζούγκλα.

Καί, ξαφνικά, ἀκούγεται ὁ ρόγχος μιᾶς μηχανῆς!

Ὁ Τάργκα τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως.

Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὰ μαύρα μάτια του πετᾶνε φλόγες θυμοῦ. Μέσα ἀπ' τὶς λόγχμες προβάλλει τὸ ἀπειλητικὸ μοσούδι τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου τοῦ Ζανούρ! Ὁ κτηνώδης Γερμανὸς κάθεται στὸ βολάν.

Περιμένει ν' ἀντικρῦση τὸν θρίαμβό του.

Καί, γι' αὐτό, ἓνα μουγκρητὸ λύσσας ξεφεύγει ἀπὸ τὸ λαρύγκι του, καθὼς βλέπει τὴ Μαλόα καὶ τὸν Τάργκα, σώους καὶ ἀβλαβεῖς, νὰ θερίζουν τὸ κοπάδι τῶν φαρμακερῶν φιδιῶν!

Τρίζουν τὰ δόντια καὶ σμίγουν τὰ φρύδια του.

— Παλιόσκυλα!, οὐρλιάζει μ' ἀσυγκράτητο θυμό.

Πέφτει ἀπάνω στὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' τὰ πολυβόλα του, τὸ ἀρπάζει μὲ τὰ δυὸ χέρια του, τὸ στριφογυρίζει πάνω στὴ βάση του καὶ καρφώνει μὲ τὴν κάννη του τὰ κλειδιά τοῦ δέντρου, που φιλοξενεῖ τὰ παιδιὰ τῆς ζούγκλας.

— Θὰ σᾶς κατεβάσω ἀπὸ κεῖ, τριγωνάκια μου! μουγκρίζει ὁ κτηνώδης Γερμανὸς μὲ λύσσα.

Καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ πολυβόλου.

* * *

Μέχρι τούτη τὴ στιγμὴ δὲν εἶδαμε πουθενὰ τὸν Ἀτσίδα, γιατί ὁ ἀστεῖος νέγρος ἔχει ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴ σπηλιά, πρὶν ἀκόμα ξημερώσει!

Στὰ χέρια του κρατάει τὸ φυσοκόλαμο.

Καὶ στὴ... σοφὴ κεφάλια του στριφογυρίζουν λογιῆς - λογιῆς καταπληκτικὰ σχέδια, γιὰ νὰ ἔχη ἐπιτυχία στὸ σημερινό του κυνήγι.

Καθὼς προχωράει μέσα στὰ πυκνοφυτεμένα δέντρα ἀκούει τὸ σιγανὸ βέλασμα ἐνὸς μικροῦ ἐλαφιοῦ.

Ἀμέσως κοντοστέκεται καὶ τραβάει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του, γλείφοντάς τον μὲ προκαταβολικὴ ὄρεξι.

— Μικρὸς ἐλάφος!, μουρμουρίζει. Ἐγκὼ ντέσει - ντέσει μικρὸς ἐλάφος μὲ χορτόσκοινος, μικρὸς ἐλάφος φωνάζει - φωνάζει, μεγκάλος ἐλάφος ἀκούει, ἔρχεται τρεχάτος - τρεχάτος, ἐγκὼ πιάνεις ἀπὸ τὸ κέρατος, ψήνεις - ψή-

νεις, ντίνει ἐγκῶ ἐμένα, τρώει ἐμένα!

Χωρίς ν' ἀργῆ τρυπώνει στήν πυκνή λόχη, ἀνακαλύπτει τῆ φωλιά τῶν ἐλαφιδῶν, ἀρπάζει τὸ νεογέννητο ἐλαφάκι, τὸ βγάζει ἔξω καὶ τὸ δένει μὲ χορτόσκοινο ἀπὸ ἓνα δέντρο.

Τὸ μικρὸ ἐλαφάκι ἀρχίζει νὰ βελάζῃ πιὸ δυνατά.

Ὁ Ἀτσίδας τὸ ἀκούει κατευχαριστημένος.

— Ἐγκῶ, μονολογεῖ, ξάπλα, ξάπλα περιμένει μεγκάλος ἐλάφος, σκοτώσει - σκοτώσει φύσα - φύσα κάλαμος!

Βάνει τὸ φυσοκάλαμό του στὸ στόμα καὶ ξαπλώνεται μέσα σὲ μερικὰ φουντωτά, πλατύφυλλα φυτά.

Κλείνει καὶ τὰ μάτια του, γιὰ νὰ μὴν... κουράζονται ἀνοιχτὰ καὶ περιμένει, ἀκούγοντας τὸ βέλασμα.

Ὅμως σ' ἐκείνη τὴν πυκνὴν περιοχὴ τοῦ παρθένου δάσους, τ' ἀγρίμια εἶναι πάρα πολλά.

Πίσω ἀπ' τὰ χαμόδεντρα, μέσα στὰ τεράστια ἐξωτικὰ φυτά, κάτω ἀπ' τὰ πελώρια πράσινα ἀγκάθια — παντοῦ, τελοσπάντων, σέρνονται ὑπουλά τὰ αἰλουροειδῆ σαρκοφάγα, ἔτοιμα νὰ πηδήσουν ἀπάνω στὴ λεία τους!

Ἡ κραυγὴ τοῦ ἐλαφιοῦ τὰ κάνει νὰ στήσοσιν αὐτί!

Ἀνασύρουν πλάγια τὰ χεῖλια τους καὶ, δείχνοντας τὰ σουβλερά τους δόντια, προχωροῦν σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸ μέρος ποῦ πελάζει τὸ μικρὸ ἐλάφι.

Τὰ κοκκινοκίτρινα μάτια

τους κυττάζουν γύρω μὲ προσοχὴ κι' οἰμοβορία. Τὰ εὐλύγιστα κορμιά τους ἐλίσσονται ἀνάμεσα στὰ πουρνάρια καὶ στοὺς θάμνους καὶ τὰ δῆματά τους εἶνε τελείως ἀθόρυβα.

Ἔτσι ὁ Ἀτσίδας δὲν ἔχει καταλάβει ἀπολύτως τίποτα, δὲν ἔχει ἀκούσει τὸν παραμικρὸ κρότος, ὅταν ξαφνικὰ αἰσθάνεται μιὰ καφτὴ ἀνάσα νὰ τοῦ τσουρουφλίξῃ τὸ πρόσωπο, — ἔτσι καθὼς εἶναι ξοπλωμένος!

Χαμογελάει καὶ ψιθυρίζει εὐτυχισμένος.

— Μεγκάλος ἐλάφος ἔρτει γλήγορα - γλήγορα!

Ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ βλέπει, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τὰ σουβλερά δόντια ἐνὸς πάνθηρα καὶ τὸ κοκκινωπὸ βλέμμα του, ποῦ τὸν κυττάζει ἐχθρικά!

Τὸ σαρκοφάγο θηρίο ἀφήνει ἓναν ὑπόκωφο βρυχηθμῖο.

Παγωμένος ὁ Ἀτσίδας ἀπὸ τὸ τρόμο, ξανακλείνει τὰ μάτια του καὶ φουσσάει στὰ... στραβὰ τὸ φυσοκάλαμο, ποῦ βρίσκεται στὰ χεῖλια του.

Ἐνα μικρὸ βέλος ἐξακοντίζεται.

Καρφώνεται βαθειὰ στὸν λαιμὸ τοῦ πάνθηρα καὶ μένει βυθισμένο ὀλόκληρο μέσα στὸ λαρύγκι του! Μόνον ἡ μικρὴ φουντωτὴ οὐρά του μένει ἀπ' ἔξω καὶ σαλεύει γιὰ λίγο πέρα - δῶθε!

Τὸ χτύπημα ἔγινε σ' εὐαίσθητο σημεῖο.

Καὶ τὸ θηρίο κυλύεται ἀμέσως καταγῆς.

Μοιάζει σὰ νὰ τὸ χτύπησε κατακέφαλα κεραυνός!

Ὁ Ἀτσίδας μένει ἀκόμα λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, μὲ κλειστὰ μάτια. Ἐπειτα, καθὼς νοιώθει πὼς τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τοῦ πάνθηρα, δὲν ἄρχισαν ἀκόμα νὰ τοῦ ξεσκίζουν τὶς σάρκες ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια.

Τὸ σαρκοφάγο εἶναι πεσμέ νο πλάϊ του.

Ὁ κωμικὸς νέγρος δὲν χάνει πιὰ καιρό.

Πετιέται ὄρθιος καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἐλαφάκι, γιὰ νὰ τὸ πάρη καὶ νὰ φύγη.

Ἀμέσως, ὅμως, μουδιάζει ὀλόκληρος.

Στοὺς γύρω θάμνους καὶ στὶς λόχμες διακρίνει ἄπειρες διπλὲς κόκκινες φλογίτσες νὰ τὸν... κυττάζουν προσεχτικά!

Εἶναι τὰ μάτια τῶν ἀγριμιῶν, ποὺ ἔφτασαν ὡς ἐκεῖ, τραβηγμένα ἀπὸ τὰ δυνατὰ βελάσματα τοῦ ἐλαφιοῦ.

Τούτη τὴ φορά ὁ τρόμος του γίνεται ἀπερίγραπτος.

Στρέφεται μὲ μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Οἱ πλατειῆς ποδάρες του χτυπᾶνε χάμω σὰν... πατσὲς καὶ πλαταγίζουν σὰν... πανιὰ καϊκιοῦ σὲ δυνατό ἄνεμο!

Φεύγει, ὅσο γρηγορώτερα μπορεῖ.

Φτάνει στὸ ποτάμι κι' ἔτοιμάζεται νὰ πέση στὸ νερό, γιὰτὶ πίσω του ἀκούει τὰ μουκρητὰ τῶν ἀγριμιῶν, ποὺ τὸν καταδιώκουν μὲ πελώρια ἄλματα.

Ἀπότομα, ὅμως, κοντοστέκεται καὶ... κορδώνεται!

Ἐκεῖ, στὴν ἀκροποταμιά, μὲ τὴν προβοσκίδα του βουτηγμένη στὸ νερό, ποτίζεται ὁ Ζοῦμπο, ὁ ἱερὸς ἐλέφαντας!

Μόλις τὸν βλέπει ὁ Ἀτσίδας νοιώθει τὸν ἑαυτό του πανίσχυρο! Τρέχει κοντὰ του φωνάζοντας:

— Τζοῦμπο! Ἐγκὼ ἀνεβάσει ἐμένα ντικὸς σου ράκη!

Καὶ ὁ ἔξυπνος ἐλέφας καταλαβαίνει.

Τὸν τυλίγει προσεχτικά μὲ τὴν προβοσκίδα του καὶ τὸν τοποθετεῖ ἀπάνω στὸν χοντρό του σβέρκο!

Ὡχυρωμένος τώρα στὸ ζωντανό του φρούριο, ὁ κωμικὸς νέγρος, κυττάζει... ἀπειλητικά τοὺς πάνθηρες, ποὺ ἔχουν κοντοσταθῆ καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα μακρύτερα, γρυλλίζοντας φοβισμένα.

— Ἐσὺ πάνθηρος φύγει - φύγει!, τοὺς διατάζει χειρονομώντας κωμικὰ πάνω ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Ζοῦμπο. Ἐσὺ πάνθηρος ὄχι φύγει - φύγει, ἐγκὼ πετάνει - πετάνει ἐσένα φύσα-φύσα κάλαμο, Τζοῦμπο πατήσει - πατήσει ἐσένα μεγκάλο ποντάρους του!

Καὶ, χωρὶς νὰ χάση καιρό, παροτρύνει τὸν πελώριο ἐλέφαντα νὰ ριχτῆ στοὺς ἀγρίους πάνθηρες.

Ὁ Ζοῦμπο δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ!

Σηκώνει ψηλὰ τὴν ποντοδύναμη προβοσκίδα του, φουσσάει σὰν μιὰ ὑπερφυσικὴ σειρήνα κι' ἀρχίζει νὰ τρέχη.

Οἱ ἀγριεμένοι πάνθηρες κοντοστέκονται.

Εἶναι πολλοὶ κι' ἔχουν τὴν ἀπόφασιν ν' ἀντισταθοῦν!

Μόλις ὁ Ζοῦμπο φτάνει κοντά τους, δέχεται μιὰν ὀμαδικὴν ἐπίθεσιν, ποὺ τὴ συνοδεύουν ἄγριοι γρυλλισμοί!

Τὰ σαρκοφάγα θηρία συσπειρώνονται.

Ἐπειτα τινάζονται ἀπότομα καὶ τὰ πανίσχυρα λαστιχένια κορμιά τους, σκίζουν τὸν ἀέρα, μὲ τὰ πόδια τεντωμένα μπροστὰ καὶ μὲ τὰ νύχια τους βγαλμένα ἔξω, σὰν καλοακονισμένα γυριστὰ μαχαίρια!

Ὁ ἐλέφαντας δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴν ὀμαδικὴν ἐπίθεσιν. Οἱ πάνθηρες καρφώνουν τὰ νύχια τους στὰ πλευρά του καὶ τοῦ ξεσκίζουν τὸ χοντρὸ πετσί! Αὐτό, ὅμως, εἶναι μιὰ ἀσήμαντη πληγὴ γιὰ τὸν Ζοῦμπο. Παραμέσα ὑπάρχει ἄφθονο λίπος ποὺ τὸν προστατεύει ἀπὸ τὰ νύχια τῶν σαρκοφάγων. Ὅμως αὐτὴ ἡ θρασύτατη ἐπίθεσις τὸν γεμίζει μανία. Στριφογυρίζει ὅλο τὸν τεράστιο ὄγκο του μὲ μιὰ ταχύτητα ἐκπληκτικὴ. Καὶ μέσα στὴν ἴδια στιγμὴ, μὲ τὸ ἓνα του πέλμα πατάει καὶ λιώνει ἓναν πάνθηρα, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο λιώνει καὶ δεύτερο!

Ἀκούγονται μόνον δυὸ πονεμένα μουγκρητά, ποὺ μοιάζουν σὰν βόγγοι!

Ἐπειτα ὁ κρότος ποὺ κάνουν τὰ κόκκαλα, καθὼς τσακίζονται καὶ γίνονται ἓνας πολτός μὲ τὶς σάρκες, κάτω ἀπὸ τὸ τεράστιο βάρος τοῦ Ζοῦμπο!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ προβο-

σκίδα τοῦ μεγάλου ἐλέφαντα, σὰν ὑπερφυσικὰ χοντρὸ φίδι τυλίγει τὸ κορμὶ ἐνὸς ἄλλου πάνθηρα. Τὸν σηκώνει ψηλά, σὰν ἀσήμαντο παιγνιδάκι. Τὸν στριφογυρίζει λίγο στὸν ἀέρα, τὸν κατεβάζει μὲ ὀρμὴ καὶ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι τέταρτου θηρίου, ποὺ στέκεται πιὸ πέρα δείχνοντας, γιὰ φοβέρα, τὰ δόντια του!

Πίσω ἀπ' τὴν προβοσκίδα τοῦ Ζοῦμπο ἔρχεται ὅλη του ἡ τεράστια δύναμις, ποὺ κάνει αὐτὸ τὸ χτύπημα τρομερό!

Οἱ δυὸ πάνθηρες λιώνουν ταυτόχρονα!

Τὰ κόκκαλα κι' οἱ σάρκες τους γίνονται ὁ ἴδιος πολτός!

Ὁ ἐλέφαντας σφυρίζει μὲ τὴν προβοσκίδα του ἀπειλητικά. Μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα τέσσερις πάνθηρες ἔχουν ἐκμηδενιστῆ!

Ὁ Ἀτσίδας ἐνθουσιασμένος σκοτώνει μὲ τὸ φυσοκάλαμό του κι' ἄλλον ἓνα!

Ὅσοι ἀπομένουν ζωντανοὶ τρομοκρατοῦνται.

Γρυλλίζοντας φοβισμένα χώνονται στὸ δάσος.

Ὁ κωμικὸς νέγρος ξαναθυμάται τὸ... ἐλαφάκι του!

Θέλει νὰ πάη, νὰ τὸ πάρη, τώρα ποὺ εἶναι σίγουρος, ἀπάνω στὴ ράχη τοῦ πελώριου ἐλέφαντα.

Καὶ φωνάζει:

— Τζοῦμπο τρέξει - τρέξει, πάει ἐμένα, πάει ἐμένα μικρὸς ἐλάφος, φάει - φάει ἐμένα, ὅχι φάει - φάει πάνθηρος! Τρέξει-τρέξει Τζοῦμπο!

Ὁ ἔξυπνος ἐλέφαντας συμμορφώνεται μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ φίλου του, τοῦ Ἀτσίδα.

Οί δηλητηριώδεις κόμπρες, με δόντια γεμάτα φαρμάκι θανατηφόρο, τριγυρίζουν τή Μαλόα. 'Ο Τάργκα ξεχύνεται άκράτητος

καί τὸ μαχαίρι του γίνεται καταστρεπτική θύελλα.

'Η ζούγκλα δέν έχει ξαναδῆ παρ'όμοια σφαγή φιδιών!...

Μπαίνει στο δάσος τρέχοντας κι' όσα άγρίμια είν' εκεί και βλέπουν τὸ έξαγριωμένο έμψυχο θωρηκτό, σκορπίζουν πανικόβλητα!

Σὲ λίγο φτάνει εκεί που βρισκόταν τὸ έλαφάκι.

Στὴ θέσι του βρίσκει μιὰ μικρὴ λίμνη αἷμα!

Ὁ κωμικὸς νέγρος γεμίζει... άγανάκτησι.

— Έγκώ, φωνάζει, κουράτζει έμένα, έγκώ βρίσκει - βρίσκει μικρὸς έλάφος, πάνθηρος τρώει - τρώει μικρὸς έλάφος!

Δέν μπορεί νὰ τὸ χωνέψη, ότι οί πάνθηρες έφαγαν τὸ έλαφάκι, που αὐτός... κουράστηκε γιὰ νὰ τὸ άνακαλύψη!

Ὁ θυμὸς του είναι μεγάλος και τὰ δόντια του δαγκώνουν νευρικὰ τὸν μεγάλο χαλκᾶ τῆς μύτης του.

Μὲ δυνατὲς φωνὲς καθοδηγεῖ τὸν Ζούμπο.

Κι' αρχίζει νὰ περιπλανᾶται στὴ ζούγκλα, γιὰ νὰ βρῆ τοὺς πάνθηρες που τοῦφαγαν τὸ έλάφι και νὰ τοὺς... έκδικηθῆ!

Έχει βάλει ὅλη τὴν προσοχή του, προσπαθώντας νὰ ξεχωρίση τὸν παραμικρὸ γρυλλισμό.

Καί, ξαφνικά, ἡ πελώρια αὐτάρρα του κουνιέται σάν... σουπιά! Γυρίζει, ἴδια μὲ μεγάλο χωνὶ και... συλλαμβάνει ἕνα άλλόκοτο, βαθὺ μουγκρητό!

— Πάνθηρος!, λέει ὁ Ἄτσίδας και χαμογελάει φαρμακερά. Βαρὺς μουγκρητός, μεγάλος πάνθηρος είναι!

Και ὀδηγεῖ τὸν Ζούμπο

πρὸς τὸ μέρος που ἀκούγεται τὸ παράξενο μουγκρητό.

Ὑπάκουος ὁ μεγάλος έλέφαντας προχωρεῖ.

Τὸ ὀγκῶδες σῶμα του, τσακίζει κλαδιά, σπάζει κληματίδες κι' άνοίγει δρόμο, ὠσπου ξαφνικά φτάνει πολὺ κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Τάργκα!

Έκεί ὁ Ζούμπο στέκεται άπότομα.

Ὁ Ἄτσίδας, άπ' τὸ ψηλὸ θεωρεῖο του, βλέπει μακρὰ και οί πελώριες ματάρες του γουρλώνουν. Τὸ «θηρίο» που μουγκρίζει τόσο παράξενα, δέν είναι πάνθηρας! Στέκεται μερικὲς δεκάδες μέτρα μακρύτερα κι' έχει μιὰ παράξενη ὄψι. Ὁ κωμικὸς νέγρος δέν έχει ξαναδῆ τέτοιο πράμα. Γι' αὐτὸ δέν μπορεί νὰ καταλάβη, πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα θωρακισμένο αὐτοκίνητο!

Τὸ κυττάζει καχύποτα, άλλὰ ξαφνικά άναστατώνεται ὀλόκληρος. Ἄπάνω στὴ... ράχη αὐτοῦ τοῦ «θηρίου» διακρίνει τὸ ἄτριχο τριγωνικὸ κρανίο τοῦ Ζανούρ!

Ὁ κτηνώδης Γερμανὸς κάνει σάν λυσσασμένος.

Ὁ Ἄτσίδας τὸν βλέπει νὰ γυρίζη ἕνα πολυβόλο άπάνω στὴ βάσι του κι' άνατριχιάζει. Ξέρει πιά, πὼς αὐτὰ τὰ μακρόστενα μετάλλινα αντικείμενα βήχουν ἄσκημα και φτύνουν τὴ φωτιά και τὸν θάνατο!

Τὸ βλέμμα του πάει στὸν στόχο τοῦ πολυβόλου.

Και βλέπει πάνω στὸ δέντρο, άνάμεσα σὲ μιὰ θάλασσα άπὸ φρενιασμένες κόμ-

πρες τὸν Τάργκα καὶ τὴ Μα-
λόα!

— Τζοῦμπο!, φωνάζει. Ἐ-
σύ χυμήξει - χυμήξει!

Ἄλλὰ ὁ ἱερὸς ἐλέφαντας
ἔχει μπη κιάλας στὸ νόημα.

Μὲ μιὰ ταχύτητα ἐκπλη-
κτικὴ γιὰ τὸν ὄγκο του, καλ-
πάζει πρὸς τὸ θωρακισμένο
αὐτοκίνητο.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ Ζα-
νούρ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Ὁ Ζοῦμπο χαμηλώνει τὴν
τανίσχυρη προβοσκίδα του,
τὴν περνάει κάτω ἀπ' τὸ ἀμά-
ξι, ἀνάμεσα στὶς δυὸ πλαϊνὲς
ρόδες του, κι' ἔπειτα μὲ ὅλη
τὴ δύναμι τὴ σπρώχνει
πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ ἀπάνω!

Τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνη-
το ταλαντεύεται.

Γέρνει πρὸς τὴν ἄλλη πλευ-
ρὰ κι' ἀναποδογυρίζεται!

Κατάπληκτος ὁ Ζανούρ ἐκ-
φενδονίζεται μερικὰ μέτρα
ιακρύτερα, ἀλλ' ἀμέσως ξα-
απετιέται ὀρθός.

Μιὰ κόμπρα, πού ἔχει ξε-
τρατίσει ἀπὸ τὸ κοπάδι τῶν
ἄλλων, χύνεται καταπάνω
ου. Ὁ Γερμανὸς σηκώνει τὸ
γύδι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ
ύσσα. Κάτω ἀπὸ τὴ χον-
ρή, σιδηρόφραχτη μπόττα
ου, τὸ κεφάλι τῆς κόμπρας
ἴνεται πολτός!

Γυρίζει σὰν λυσσασμένη
ἴγρις, βλέπει τὸν ἐλέφанта,
οὐ ἀναποδογύρισε τὸ αὐτο-
κίνητο καί, μὲ τὴ βάρβαρη
ροφορὰ του, φωνάζει στοὺς
τρατιῶτες του, πού βρίσκον-
ται στὴν ἀντίπερα ὄχθη τοῦ
οταμού:

— Γουρούνια! Δὲν ἔχετε

ὄπδα; Τί περιμένετε, λοι-
πόν;

Καὶ πέφτει μπρούμυτα, γιὰ
νὰ μὴ δίνη στόχο!

ΚΕΦ. 4. Ὁπου ὁ Τάργκα τὴν πα-
θαίνει σὰν τὸν... κάβου-
ρα, πού πηδάει ἀπ' τὸ τη-
γάνι καὶ πέφτει, στὴ φω-
τιά!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπου-
λο κυττάζει γύρω του ἀ-
λαφιασμένο.

Ξέρει καλὰ τὴ γερμανικὴ
γλώσσα καὶ καταλαβαίνει τί
σημαίνει αὐτὴ ἡ διαταγὴ τοῦ
Ζανούρ!

Σὲ λίγο τὰ ὄπλα θ' ἀρχί-
σουν νὰ ξερνοῦν τὸν πυρακτω-
μένο θάνατο. Κι' αὐτὸς μὲ τὴ
Μαλόα, μέσα στὰ κλαδιὰ τοῦ
δέντρου, δίνουν ἕναν περίφη-
μο στόχο!

— Μαλόα!, τῆς φωνάζει.
Πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ!

Τὸ κορίτσι κυττάζει μὲ φρί-
κη τὶς κόμπρες.

— Ὁ τόπος εἶνε γεμάτος
φίδια!, τοῦ λέει.

Μὰ ὁ Τάργκα ἔχει βρῆ κιά-
λας τὴ λύσι.

— Ἀκολουθήσε με, γρήγο-
ρα!, λέει βραχνά.

Μ' εὐκινησίᾳ πιθήκου σκαρ-
φαλώνει πρὸς τὰ πιὸ ψηλὰ
κλαδιὰ τοῦ δέντρου.

Ἡ Μαλόα τὸν ἀκολουθεῖ
μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα.

Φτάνουν στὴν κορυφή, σὲ
ὑψος σαράντα μέτρων.

— Γαντζώσου ἀπάνω μου!
τῆς ξαναλέει.

Τὸ κορίτσι τῆς ζούγκλας ἀ-
νεβαίνει στὴ ράχη του, τυλί-
γει τὰ δυὸ τῆς μπράτσα γύ-
ρω στὸν τράχηλο τοῦ Τάργκα

καὶ τὰ δύο τῆς πόδια στὴ μέση του.

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο ζυγίζεται πάνω σ' ἓνα λυγερὸ κλαδί. Ταλαντεύεται μαζί μ' αὐτὸ τὸ κλαδί, πέρα - δῶθε καὶ τὴν κατάλληλη στιγμή ἐκσφενδονίζεται με δύναμι στὸ κενό!

Εἶναι ἓνα ἄλμα γεμάτο τρομακτικὸ μεγαλεῖο!

Τὸ κορμὶ τοῦ Τάργκα, μετὴν Μαλόα κολλημένη ἀπ' ἄνω του, σὰν τὸ στρεῖδι, σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα, στὸ τεράστιο ὕψος τῶν σαράντα μέτρων!

Κάνει ἓνα γρήγορο κυκλικὸ ταξίδι.

Διαγράφει ἓνα τεράστιο τόξο κι' ἔπειτα πέφτει κάθετα σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ τριάντα μέτρα, ἀκριβῶς ἀπάνω στὰ νερὰ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ!

Ὁ Ζανούρ κι' οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες βλέπουν με δέος καὶ με κατάπληξι τὸ ἀπίστευτο κατόρθωμα, ποὺ πραγματοποιεῖ τὸ ἥρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο!

Τ' αὐτόματα ὄπλα δὲν προφταίνουν νὰ μιλήσουν!

Ἐνας τεράστιος πίδακας νεροῦ ξεπηδάει ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ πέφτει ὁ Τάργκα μαζί μετὴ Μαλόα.

Τὸ ποτάμι γεμίζει ὀλόκληρο με ἀφρούς.

Κάτω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ἡ Μαλόα ξεκολλάει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ἀγαπημένου της κι' οἱ δύο μαζί κολυμπᾶνε γοργὰ, σὲ ὅση ἀπόστασι τοὺς ἐπιτρέπουν τὰ γερὰ πνευμόγια τους. Ἐπειτα βγάζουν

μιὰ στιγμή τὰ κεφάλια τους στὸν ἀέρα, γιὰ ν' ἀνατινεύσουν καὶ ξαναβουτᾶνε.

Κάποιος ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς τοὺς βλέπει.

— Νά τους... νά τους!, φωνάζει σὰν ὑστερικός.

Οἱ ἄλλοι στρατιῶτες ἀρχίζουν νὰ τρέχουν με πείσμα στὸ μάκρος τῆς ἀκροποταμιάς.

Στὰ χέρια τους κρατοῦν τὰ αὐτόματα.

Ἀρκετὰ μέτρα παρακάτω ξαναφαίνεται στὴν ἐπιφάνεια τὸ κεφάλι τῆς Μαλόα κι' ἀμέσως, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ γρήγορη ἀναπνοή, ξαναχάνεται στὸ νερό!

Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ξαναγίνεται ἀργότερα.

Οἱ χοντροκέφαλοι Γερμανοὶ τρέχουν σὰν μπουλούκι.

Εἶναι σίγουροι, πῶς ὁ Τάργκα, ὅσο κι' ἂν ἔχη πνευμόνια χαλύβδινα, θ' ἀνέβη κι' αὐτὸς κάποια στιγμή στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ, γιὰ ν' ἀναπνεύση.

Καί, τότε, τὰ ὄπλα τους θὰ τὸν θερίσουν!

Κι' ἀληθινὰ τὸ κεφάλι τοῦ Ἑλληνόπουλου ἀναδύεται κάποτε ἀπὸ τὸ νερό. Αὐτό, ὅμως, γίνεται πολὺ πιὸ πίσω ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ τρέχουν οἱ Γερμανοί! Τὸ δαιμόνιο μυαλὸ τοῦ Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας τοὺς ἔχει παίξει ἓνα καλὸ παιγνίδι: ἔχει ἀφήσει τὴ Μαλόα νὰ κολυμπᾶει με βουτιές πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ροῦς τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλὰ ὁ Τάργκα κάνει τὴν βουτιά του πρὸς τὴν ἀντίθετη πλευρά. Ἐτσι οἱ Γερ-

μανοὶ ποὺ τρέχουν σὰν ἀσύντακτο μπουλούκι, ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι τῆς Μαλόα, δὲν βλέπουν τὸν Τάργκα ποὺ ξεφυτρώνει πίσω τους ἀπὸ τὸ νερό, σὰν μανιτάρια!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο δὲν θέλει ἄλλη εὐκαιρία.

Ἐκείνη ἡ πλευρὰ τῆς ὄχθης εἶναι κατάφυτη.

Βγαίνει γοργὰ ἀπ' τὸ νερό, ἀνεβαίνει σὰν αἴλουρος στὸ πρῶτο δέντρο ποὺ βρίσκεται μπροστά του, ἀρπάζει μιὰ κλιματίδα κι' ἐκσφενδονίζεται πάλι στὸ κενό!

Τώρα τὸ γρήγορο τοξωτὸ ταξίδι του ἔχει ἓναν συγκεκριμένο στόχο. Στὴν κατάλληλη στιγμή, ἐνῶ βρίσκεται στὸν ἀέρα, ὁ Τάργκα παρατάει τὴν κλιματίδα.

Τὸ σῶμα του, μὲ τὴν κεκτημένη ταχύτητα ποὺ ἔχει, διαγράφει ἓνα καινούργιο τόξο καὶ πέφτει σὰν ἀερόλιθος μέσα στὸ μπουλούκι τῶν στρατιωτῶν!

Ἕνας Γερμανὸς δέχεται κατακέφαλα τὸ βάρος τοῦ Τάργκα. Ἡ ραχοκοκκαλιά του, μ' ἓναν ξερὸ κρότο, σπάζει στὴ μέση, σὰν κορμὸς ἐνὸς μικροῦ δέντρου, ποὺ τὸ χτυπάει ὁ κεραυνός!

Ὁ Γερμανὸς πέφτει χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

Τώρα ὁ Τάργκα γίνεται μαινόμενος σίφουνας.

Ἀρπάζει ἀπὸ τὴν κάννη τὸ ὄπλο τοῦ σκοτωμένου στρατιώτη καὶ πετιέται ὀρθός, στριφογυρίζοντάς το, μὲ ἀκαταμάχητη δύναμι!

Οἱ ἄλλοι Γερμανοὶ ποὺ γυρίζουν ἐκείνη τὴ στιγμή κατάπληκτοι, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει, δέχονται μιὰν ὀλόκληρη σειρὰ, ἀπὸ συντριπτικὰ χτυπήματα.

Δυὸ - τρεῖς πέφτουν μὲ ἀνοιγμένα κρανία.

Οἱ ἄλλοι χύνονται πρὸς τὸ δάσος μὲ κραυγές!

Εἶναι πανικόβλητοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν, πῶς τοὺς ἔπεσε κατακέφαλα, ἀπὸ τὸν... οὐρανό, ὁ δαιμονισμένος αὐτὸς ἄνθρωπος, ποὺ τὸν νόμιζαν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ!

Ὡστόσο συνέρχονται πολὺ γρήγορα.

Γυρίζουν ἔτοιμοι νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὄπλα τους, ἀλλὰ ὁ Τάργκα δὲν τοὺς δίνει καιρό. Ξεσηκώνεται πάλι σὰν ἀνεμοστρόβιλος καὶ χώνεται ἀνάμεσά τους.

Τὸ μαχαίρι του γίνεται καταστρεπτικὴ θύελλα.

Ἡ Μαλόα βγαίνει ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸ ἀγαπημένο της Ἑλληνόπουλο.

Τὴν ἴδια στιγμή κι' ὁ Ἀτσίδας, ποὺ βρίσκεται στὴν ἄλλη ὄχθη, πέφτει μὲ ὄρμη στὸ νερό. Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔχει ξεχάσει καὶ τὴν τεμπελιά του καὶ τὴν... πείνα του κι' εἶναι γεμάτος πολεμικὸ μένος. Δαγκώνει νευρικὰ τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του. Κολυμπάει σὰν πελώριος μαῦρος βάτραχος, χτυπώντας τὸ νερὸ μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια.

Βγαίνει στὴν ἀντίπερα ὄχθη μανιασμένος.

— Παλιόσκυλος!, φωνάζει.
'Εγκὼ πετάνει - πετάνει ἐ-
σᾶς!

Κι' ἀμέσως φέρνει τὸ φυσο-
κάλαμο στὸ στόμα.

Ἔνα μικρὸ βέλος φτερου-
γίζει στὸν ἀέρα.

Ἀπέναντι ἕνας Γερμανὸς
ἀναπηδάει, φέρνοντας καὶ τὰ
δύο του χέρια στὰ ὀπίσθιά
του, ὅπου ἔχει καρφωθῆ τὸ
βέλος! Νοιώθει ἕναν τρομερὸ
πόνον κι' ἀπομακρύνεται ἀπὸ
τὸ πεδίο τῆς συμπλοκῆς οὐρ-
λιάζοντας!

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Μαλόα
χύνεται σὰν τίγρις σ' ἕναν
ἄλλο στρατιώτη. Ἀρπάζει
μιὰ κλιματίδα κι' ἐκσφενδονί-
ζεται ἀπάνω του, συντρίβον-
τάς του τὴ ραχοκοκκαλιά.

Οἱ στιγμὲς γεμίζουν τρο-
μερὸ μεγαλεῖο.

Ὁ Τάργκα, ἡ Μαλόα κι' ὁ
'Ατσίδας συντρίβουν ἕνα ὀλό-
κληρο Γερμανικὸ ἀπόσπασ-
μα!

Ὁ Ζανούρ, ἀπ' τὴν ἀπέ-
ναντι ὄχθη, τοὺς βλέπει καὶ
τρίζει τὰ δόντια του. Ἀφροὶ
βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα του.
Κάνει σὰν λυσσασμένος. Τρέ-
πει κοντὰ στὸ θωρακισμένον
αὐτοκίνητο, ξεκολλάει ἀπὸ
τὴ βάση του ἕνα βαρὺ πολυ-
βόλο καὶ τὸ στήνει στὴ γῆ.
Τὸ δάχτυλό του τραβάει τὴ
σκανδάλη. Ἔνας ρυθμικὸς
ἐκκωφαντικὸς κρότος σκορπί-
ζεται ὀλόγυρα. Κά-κά-κά-κά-
κά... Τὸ πολυβόλο γαβγίζει
σκληρὰ σκορπίζοντας ὀλόγυ-
ρα ἀναμμένο ἀτσάλι!

Μεγάλος θόρυβος σηκώνε-
ται στὴ ζούγκλα.

Κλάδοι συντρίβονται καὶ
δέντρα ὀλόκληρα σωριάζον-
ται μὲ τὸν κορμό τους γαζω-
μένον ἀπὸ τὰ μεγάλα βλήμα-
τα, ποὺ ξερνάει τὸ βαρὺ ὄ-
πλο!

Ἔνα σωρὸ Γερμανοὶ σω-
ριάζονται νεκροί.

Ὁ τερατώδης Ζανούρ δὲν
τοὺς λογαριάζει!

Σκοπὸς του εἶνε νὰ ἐξοντώ-
σῃ τὸν Τάργκα κι' ἀδιαφορεῖ
ἂν οἱ σφαῖρες τοῦ πολυβόλου
γαζώνουν καὶ τοὺς δικούς
του στρατιῶτες!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπου-
λο μαντεύει τοὺς ἀνόσιους
σκοπούς του κι' ἀμέσως φω-
νάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Ἀτσίδα! Μαλόα! Νὰ
πέσετε ἀμέσως κάτω!

Ὁ ἴδιος πέφτει μπρούμυτα
στὴ γῆ.

Τὸ κορίτσι κι' ὁ νέγρος
τὸν μιμοῦνται.

Οἱ μεγάλες σφαῖρες περνᾶ-
νε ἀπὸ πάνω τους.

Ὁ ἀστεῖος νέγρος κολλη-
μένος, μὲ τὴν πελώρια κοιλιὰ
του στὴ γῆ, κάτι μουρμουρί-
ζει. Ἔχει δὴ τὸν μεγάλο φα-
κό, ποὺ γλύστρησε ἀπὸ τὴν
πλατειὰ ζώνη τοῦ Τάργκα
καὶ βρίσκεται χάμω, ἀνάμε-
σα στ' ἀγκάθια.

— Ἐγκὼ πάρει - πάρει φα-
κός, ἐγκὼ ἀνάβει φωτιά, ἐγ-
κὼ ψήνει - ψήνει ζαρκάντις,
ντίνει ἐμένα, τρώει ἐμένα!

Κι' ἀρχίζει νὰ σέρνεται
κάτω ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Φτάνει κοντὰ στὸν φακό,
τὸν ἀρπάζει καὶ... γλείφει μὲ

ίκανοποίησι τὸν μεγάλο χαλκᾶ τῆς μύτης του.

ΚΕΦ. 5 Ὅπου ὁ Τάργκα βυθίζεται στὸ σκοτάδι τῆς λιποθυμίας καὶ ὁ Ἀτσιδάς ταξιδεύει παρέα μ' ἕναν κροκόδειλο...ψόφιο!

Τώρα ὁ Ζανούρ μαίνεται στ' ἀλήθεια.

Τὸ πολυβόλο του δουλεύει ἀκατάπαυστα κι' ἡ κόννη του ἔχει ἀνάψει. Ἐνας τεράστιος κροκόδειλος πετιέται ἀπὸ τὸ νερὸ ἀγριεμμένος, μουγκρίζοντας φριχτά.

Ὁ Ζανούρ χαμηλώνει λιγάκι τ' ὄπλο του.

Ἐνα γαζὶ ἀπὸ μεγάλες σφαίρες διαπερνάει τὸ τρομερὸ ἀμφίβιο καὶ τὸ κάνει νὰ σπαράζη στὴν ἀκροποταμιᾶ, νὰ τινάζεται ψηλὰ καὶ νὰ μαστιγώνη μὲ τὴν παντοδύναμη οὐρά του τὴν ἄμμο.

Αὐτὸ κρατᾶει μόλις λίγα δευτερόλεπτα.

Ἐπειτα τὸ σαρκοβόρο τέρας ἀκίνητε!

Ὁ Ζανούρ ἔχει λυσσάξει, γιατί ὁ Τάργκα, πεσμένος, καθὼς εἶναι στὸ χῶμα, δὲν δίνει στόχο στὶς σφαίρες του.

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες πάλι, ὅσοι ἀπομένουν ζωντα-

Νὰ εἶστε πάντα πρόθυμοι καὶ εὐγενεῖς. Ἡ συμπεριφορὰ εἶναι ὁ καθρέφτης τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

νοί, δὲν τολμοῦν νὰ σηκωθοῦν κι' αὐτοὶ ἀπὸ χάμω.

Ὁ Ζανούρ βλέπει, πῶς κινεῖται νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλες τὶς κορδέλλες τῶν σφαιρῶν, χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Αὐτὸ διπλασιάζει τὴν ὀργή του.

Μά, ξαφνικά, γίνεται κάτι ἀπρόοπτο.

Ἐνας ἀπ' τοὺς χοντροὺς κλάδους, ποὺ τσακίζονται ἀπὸ τὶς σφαίρες τοῦ πολυβόλου, στριφογυρίζει στὸν ἀέρος καί, πέφτοντας στὴ γῆ, χτυπάει κατακέφαλα τὸν Τάργκα!

Εἶναι ἕνα χτύπημα τρομαχτικό!

Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο νοιώθει ν' ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του δυὸ πελώριες καμπάνες.

— Μαλόα!, προφταίνει νὰ φωνάξῃ. Φύγε!

Ἐπειτα τὰ βλέπει ὅλα γύρω του κατακόκκινα κι' ἀμέσως βυθίζονται στὸ σκοτάδι τῆς λιποθυμίας!

Ἡ Μαλόα δὲν ἔχει δῆ τὸ τρομερὸ χτύπημα.

Ἀκούει μόνο τὴν προσταγὴ τοῦ ἀγαπημένου της καὶ σπεύδει ν' ἀπομακρυνθῆ, χρησιμοποιώντας μ' εὐκνησία τὰ γόνατα τῶν ποδιῶν καὶ τοὺς ἀγκῶνες τῶν χεριῶν της.

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ παύει τὸ πολυβόλο.

Κι' ἀκούγονται οἱ ἄγριες κραυγὲς τοῦ Ζανούρ:

— Παλιόσκυλα σηκωθῆτε! Ὁ δαιμονισμένος Ἕλληνας ἂν δὲν ψόφησε, εἶναι γιὰ καλὰ λιπόθυμος! Δέστε τον μὲ χορτόσκοινα! Κι' αὐτὸν καὶ

τούς συντρόφους του! "Αν τὴ γλύτωσαν ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας, δὲν θὰ ξεφύγουν τὸ μαχαίρι μου! Ἐμπρός!

Οἱ Γερμανοὶ στρατιῶτες πετιοῦνται ὀρθοί.

Σὲ λίγα λεπτὰ ὁ Τάργκα εἶναι δεμένος.

Ἡ Μαλόα δὲν βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ φύγῃ.

Ἀγωνίζεται σὰν ὕαινα, ἀλλὰ στὸ τέλος ὑποκύπτει.

Τώρα οἱ Γερμανοὶ ψάχνουν γιὰ τὸν Ἀτσίδα, ἀλλὰ... δὲν μποροῦν νὰ τὸν ἀνακαλύψουν πουθενά!

Ὁ κωμικὸς νέγρος, μόλις νοιώθει αὐτὰ πού γίνονται γύ

Κάτω ἀπ' τὴ σιδηρόφραχτη μπόττα του ἡ κόμπρα γίνεται πολτός.

ρω του, σέρνεται στὴν ἀκροποταμιά, σπρώχνει τὸν σκοτωμένο κροκόδειλο καὶ τὸν ρίχνει πάλι στὸ νερό!

Τὸ ἀμφίβιο τέρας, διάτρητο ἀπὸ τὶς σφαῖρες τοῦ Ζανούρ, ἐπιπλέει μισοβυθισμένο καὶ παρασύρεται σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Ἀτσίδαρ πέφτει στὴ ράχη του μπρούμυτα καὶ ταξιδεύει μαζί του... ἀναυλα.

Τὸ μάτι του γουρλωμένο κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸν παίρνει χαμπάρι, γιὰτι ἀρχίζει κιόλας νὰ νυχτώνῃ.

— Ἀφήστε τὸν μαῦρο βάρτραχο!, φωνάζει ὁ Ζανούρ. Γρήγορα νὰ κατηφορίσουμε πρὸς τὸ στρατόπεδό μας!

* * *

Τώρα ἡ νύχτα εἶναι προχωρημένη.

Ἡ μικρὴ κι' ἄγρια κοιλάδα, πού φιλοξενεῖ τὸ ἰδιαίτερο στρατόπεδο τοῦ Ζανούρ, εἶναι κατάφωτη κι' ἔχει μιὰν ἐξαιρετικὴ κίνησι. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, πού εἶναι ὅλα ἀναμμένα, ὑπάρχουν καὶ τεράστιες φωτιές, στὶς ὁποῖες καίγονται ὀλόκληροι σωροὶ ξύλα ξερὰ καὶ δαδιά!

Ἡ πιὸ μεγάλη κίνησι γίνεται στὸ ξυλόσπιτο, πού ἔχει στήσει ὁ κτηνώδης Ζανούρ τὸ στρατόπεδό του.

Ἐκεῖ μπαينوβγαίνουν πολλοὶ ἀξιωματοῦχοι.

Ὁ Ζανούρ μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος δίνει διαταγές.

— Τὸ στρατόπεδο τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν θαλάμων

‘Ο Άτσίδας ταξιδεύει στη ράχη του νεαρού κροκόδειλου.

για τὰ πειράματα εἶναι ἐν τάξει; ρωτάει.

— Μάλιστα, ἀρχηγέ! Κοντεύουν νὰ ἐπιδιορθωθοῦν οἱ ζημιές ποὺ προκάλεσε ὁ Τάργκα μὲ τὴν ἐπέμβασί του! (*)

‘Ο Ζανούρ χαμογελάει σαρκαστικά.

— ‘Ο Τάργκα θὰ τὰ πληρώσει ὅλα μαζεμένα, μόλις ξημερώσει!, λέει μὲ σκληρὸ ὕφος. ‘Η φωτιά πῶς πάει’;

— ‘Όσο πάει καὶ γίνεται πιὸ δυνατή! Ρίχνουμε ξύλα!

— ‘Ωραία! Τὸ μεγάλο ντε πόζιτο μὲ τὸ νερό;

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος τοῦ «Τάργκα» ἀριθ. 9 μὲ τὸν τίτλο: «Ζανούρ, ὁ προδότης».

— Βρίσκεται πλάϊ στὴ φωτιά, ὅπως διατάξατε!

‘Ο κτηνώδης Γερμανὸς καυχάζεται ἀπαίσια.

— Θαυμάσια!, ξαναλέει σὲ λίγο. ‘Ο φίλος μου, ὁ Τάργκα, θὰ τσουρουφλίζεται λίγο - λίγο ἀπ’ τὴ φωτιά κι’ ἐγώ, σὰν... φιλόφρωνος ποὺ εἶμαι, θὰ τὸν δροσίζω, ρίχνοντάς του στὰ ἐγκαύματα.. βραστὸ νερό! Τροφοδοτήστε τὴ φωτιά, ὅσο μπορείτε περισσότερο...

‘Ο ἀξιωματοῦχος ὑποκλίνεται καὶ φεύγει.

Ἐξω τριγυρίζουν οἱ στρατιῶτες καὶ τὰ στυγνὰ πρόσωπά τους ἔχουν μιὰν ἀλλόκοτη ἔκφραση, ἔτσι καθὼς δέχονται τὶς κόκκινες ἀνταύγειες τῆς μεγάλης φωτιάς.

Ὁ Τάργκα ὑποφέρει ἀπὸ τὴ θερμότητα.

Τὸν ἔχουν δέσει, καταμεσῆς στὸ ξέφωτο, μὲ τὴ ρύχη ἀκουμπισμένη σ' ἓνα σιδερένιο πάσαλλο, μπηγμένο βαθειὰ στὴ γῆ. Ἡ πελώρια φωτιά καίει μπροστά του, σ' ἐλάχιστη ἀπόστασι κι' ἡ τρομερὴ τῆς θερμότητα τὸν τσουρουφλίζει, τοῦ σιγοψήνει τὸ μούτρο.

Δίπλα του ἀκριβῶς εἶναι τὸ ντεπόζιτο.

Ἀπὸ νωρὶς τὸ ἔχουν γεμίσει νερό, ποὺ τώρα σιγοβράζει. Ὁ ἀτμὸς ξεφεύγει ἀπ' τὸ σκέπασμα, ἀφήνοντας ἓνα ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα.

Λίγο μακρύτερα βρίσκεται ἡ Μαλόα.

Εἶναι κι' αὐτὴ δεμένη σ' ἓνα πάσαλλο. Ἀλλὰ ἡ θερμότητα κι' ἡ λάμψι τῆς φωτιάς δὲν φτάνει κοντά της, γιὰ νὰ τὴν βασανίση. Τὰ μάτια τῆς εἶναι ἀνοιγμένα διάπλατα κι' ἔχουν γεμίσει τρόμο.

Καταλαβαίνει πῶς κάτι τρομερὸ ἐτοιμάζει ὁ Ζανούρ γιὰ τὸν ἀγαπημένο τῆς Τάργκα.

Ὡστόσο τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι ψύχραιμο.

Μάθετε νὰ ἀγωνίζεστε μὲ τόλμη, ὅταν τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος σας!

Μάθετε νὰ ζητᾶτε συγγνώμη, ὅταν τὸ δίκιο εἶναι μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου σας!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Τ' ἀντρίκια χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του δὲν φανερώνουν καμμιά ἀγωνία ἢ τρόμο. Μόνον ἓνα βαθὺ αὐλάκι, σκαμμένο ἀνάμεσα στὰ φρύδια του, δείχνει πῶς εἶναι βυθισμένος σὲ συλλογισμούς..

ΚΕΦ. 6. Ὅπου ὁ Ἀτσίδαρ βλέπει... μέλι καὶ γλείφει τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του!

Πάνω στὴ ζούγκλα ἔχει ξημερώσει μιὰ καινούργια μέρα.

Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει σιγὰ - σιγὰ στὸν οὐρανὸ, σκορπίζοντας τὶς καφτὲς ἀχτίνες του, ποὺ κάνουν τ' ἀγρίμια νὰ λαχανιάζουν καὶ νὰ τρέχουν στὰ ποτάμια καὶ στὶς λίμνες ἀναζητῶντας λίγη δροσιά...

Ὁ Ζανούρ ἔχει πολλὰ κέφια σήμερα.

Βγαίνει ἀπ' τὸ ξυλόσπιτό του κρατώντας ἓνα πελώριο μαστίγιο. Τὸν ἀκολουθοῦν οἱ ἀξιωματοῦχοι του. Διασχίζει τὸ ξέφωτο περπατώντας ἀργὰ καὶ χτυπώντας τὶς μεγάλες βαρειὲς μπότες του στὴν ξερὴ γῆ.

Φτάνει κοντὰ στὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο.

— Πῶς τὰ πέρασες; ρωτᾶει σαρκαστικά.

Ὁ Τάργκα σφίγγει τὰ δόντια καὶ δὲν ἀποκρίνεται.

Τὸ πρόσωπό του, καὶ τὸ κορμί του ὀλόκληρο, εἶναι κατακόκκινα, ἀναμμένα ἀπὸ τὸ σιγοψήσιμο τῆς μεγάλης φωτιάς! Τὰ μάτια του καίνε ἀφάνταστα!

Ὁ Ζανούρ τὸν κυττάζει μὲ ἱκανοποίησι.

— Για να δούμε... ψήθηκε; λέει γελαστά.

Σηκώνει τὸ μαστίγιο καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι.

Τὸ μακρὸ λεπτοκομμένο πετσὶ σφυρίζει στὸν ἀέρα, κι' ἔπειτα κουλουριάζεται ἀπάνω του σὰν φίδι.

Ἡ μισοκαμένη σάρκα του ἀνοίγει σὰν βρεγμένο τσιγαρόχαρτο καὶ τὸ αἷμα ἀρχίζει νὰ τρέχη ποτάμι.

Ὁ πόνος ποὺ δοκιμάζει! ὁ Τάργκα εἶναι ἀφόρητος.

Ὡστόσο κατορθώνει νὰ πνίξη στὰ δόντια του, ἓνα βαθὺ μουγκρητό, ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ τὸν λάρυγγά του.

Ἡ Μαλόα ἀφήνει μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή.

Δίπλα της βρίσκεται ἓνας Γερμανός.

Εἶναι κοντός, τετραγωνικός, μὲ κατακόκκινα πυκνὰ μαλλιά, μὲ κόκκινα στίγματα στὸ πρόσωπο καὶ μὲ μιὰν ἔκφρασι κτήνους. Καθὼς ἐκούει τὴν κραυγὴ τῆς Μαλόα, σφίγγει τὴ γροθιά του, σὰν ἓνα πελώριο κυδώνι καὶ τὴν πετάει μὲ ὄρμη στὸ πρόσωπο τοῦ κοριτσιοῦ τῆς ζούγκλας.

Τὸ στόμα τῆς Μαλόα γεμίζει αἷματα.

— Σκασμός!, τῆς φωνάζει γερμανικά.

Ὁ Τάργκα, δεμένος στὸν πάσσαλλο, μανιάζει.

— Κτήνος!, κραυγάζει κ.' αὐτὸς στὴ γερμανικὴ γλῶσσα. Δὲν ντρέπεσαι νὰ ντυπᾶς μιὰ δεμένη γυναίκα;

Τὰ στενὰ χεῖλια τοῦ Γερμανοῦ τραβιοῦνται πλάγια.

Δυὸ σειρὲς κίτρινα δόντια φαίνονται.

Εἶναι σὰν ὕπαινα ἔτοιμη νὰ πέση πάνω σ' ἓνα πτώμα!

Πλησιάζει γοργὰ τὸν Τάργκα, ξανασφίγγει τὴ γροθιά του, τὴν τραβάει πίσω καὶ τὴν ξαναστέλνει μπροστὰ μ' ὄλη του τὴ δύναμι. Τὸ Ἑλληνόπουλο δέχεται τὸ χτύπημα στὸ στήθος. Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἡ μισοψημένη σάρκα του κόβεται καὶ... βουλιάζει!

Τὰ μαῦρα μάτια του γεμίζουν ἀστραπὲς θυμοῦ.

— Κτήνος! Δειλέ!, ξαναλέει μὲ σφιγμένα δόντια.

Ἀμέσως ἀκούγεται τὸ γέλιο τοῦ Ζανούρ.

— Ἦσυχα, Ἄλμπερτ!, λέει στὸν κοντόχοντρο Γερμανό. Δὲν βλέπεις, πῶς ὁ καυμένος ὑποφέρει ἀπὸ τὴ φωτιά; Καιρὸς εἶναι νὰ τὸν δροσίσης λιγάκι!

Ἡ κόκκινη ὕαινα χὰμσγέλαει ἀπαίσια.

Παίρνει ἓναν ἄδειο γκαζοντενεκὲ καὶ πλησιάζει τὸ μεγάλο ντεπόζιτο μὲ τὸ ζεματιστὸ νερό.

Ὁ Τάργκα νοιώθει πῶς ἦρθε ἡ τελευταία στιγμή.

Στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται, ἂν χυθῆ ἀπάνω του τὸ ζεματιστὸ νερό, σίγουρα θὰ τοῦ δώση ἓναν μαρτυρικὸ θάνατο! Τὸ μυαλό του στριφογυρίζει σὰν ἔλικας ἀεροπλάνου. Καί, ξαφνικά, σφίγγει μὲ τοὺς δυὸ ἀγκῶνες του, ὅσο μπορεῖ πιὸ δυνατὰ, τὸν σιδερένιο πάσσαλλο. Στηρίζεται ἀπάνω μὲ τὴ ράχη του κι' ἔπειτα σηκώνει τὰ δυὸ πόδια του στὸν ἀέρα. Ἀκουμπάει

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου παίρνει μεγάλη ἀξία ὅταν διαπνέεται ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ ιδεώδη τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Φιλοπατρίας, τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀλληλεγγύης καὶ τῆς Ἀγάπης πρὸς τὴν Ἀνθρωπότητα!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

τὶς πατούσες του στὸ ντεπόζιτο μὲ τὸ βραστὸ νερό. Νοιώνει ἓνα κάψιμο τρομερό, ἀλλὰ δὲν σταματᾷ. Μεμιᾷς ὅλοι οἱ μῦνες τοῦ σώματός του σαλεύουν, σὰν μικρὰ θηρία τοῦ ξυπνᾶνε ἀπὸ τὸν ὕπνο τους καὶ κουλουριάζουν τὶς ράχες τους!

Ὅλο του τὸ κορμὶ γίνεται πελεκητὸς γρανίτης.

Κι' αὐτὸς ὁ γρανίτης τεντώνεται, μὲ τὴ ράχη ἀκουμπισμένη στὸν σιδερένιο πάσσαλλο καὶ μὲ τὶς πατούσες του στηριγμένες στὸ πελώριο ντεπόζιτο!

Ὅλ' αὐτὰ γίνονται σὲ μιὰ μόνο στιγμή.

Ὁ σιδερένιος πάσσαλλος λυγίζει λίγο.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ντεπόζιτο, καθὼς τὸ σπρώχνει ἡ ἀκατανίκητη δύναμι τοῦ Τάργκα, ταλαντεύεται κι' ἀναποδογυρίζει, ἀδειάζοντας ὅλο τὸ νερὸ στὴ φωτιά!

Ἐνας πελώριος καπνός, ἀνακατεμένος μὲ γκριζωπὲς στάχτες ἀνεβαίνει σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ ἀναμμένος σωρὸς τῶν

ξύλων τσιρίζει καὶ σβήνει!

Τὰ πόδια τοῦ Τάργκα ξαναπέφτουν στὴ γῆ.

Τὸ πλατὺ στήθος του ἀνεβοκατεβαίνει λαχανιασμένα.

Ὁ Ζανὺς γελάει πλατειᾶ καὶ χειροκροτεῖ.

— Μπράβο!, φωνάζει. Πολὺ ὁμορφο αὐτό! Θὰ κουραστούμε λίγο, ὥσπου νὰ ξαναετοιμάσουμε τὸ πανηγύρι, ἀλλὰ δὲν πειράζει! Μοῦ ἀρέσει τὸ πείσμα μὲ τὸ ὁποῖο παλεύεις, γιὰ νὰ ξεφύγης ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου! Χάνς! Ἀλμπερτ! Μάνφρεντ! Ἐτομάστε καινούργια φωτιά!

* * *

Ἀφήσαμε τὸν Ἀτσίδα νὰ ταξιδεύη μέσα στὴ νυχτωμένη ζούγκλα, πεσμένος στὴ ράχη τοῦ νεκροῦ κροκόδειλου.

Τὸ ρεῦμα τὸν παρασύρει σιγὰ - σιγὰ.

Ἡ πελώρια αὐτᾶρα του ἀκούει τὸν θόρυβο τῶν Γερμανῶν, ποὺ περπατᾶνε πλάι στὸ ποτάμι, μέσα στὴν πυκνὴ βλάστησι. Ἀλλὰ τὸ ἄγριο σκοτάδι δὲν τὸν ἀφήνει νὰ τοὺς διακρίνη.

Αὐτὸ τὸ ἐφιαλτικὸ ταξίδι συνεχίζεται ὅλη νύχτα. Πρὸς τὸ ξημέρωμα παύει ὁ θόρυβος τῶν Γερμανῶν. Ὁ Ἀτσίδας γλυστράει ἀπὸ τὸ παράξενο πλεούμενό του, πέφτει στὸ νερὸ καὶ βγαίνει στὴ στεριά.

Προχωρεῖ σιγὰ - σιγὰ μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα.

Ἀνηφορίζει ἓνα κατάφυτο λοφίσκο καί, ξαφνικά, στέκεται μαρμαρωμένος. Ἀνάμεσα ἀπ' τὴν τροπικὴ βλάστησι βλέπει τὸ ξέφωτο, ποὺ φιλο-

ξενεί τὸ ἰδιαίτερο στρατηγεῖο τοῦ Ζανούρ! Πελώριες φωτιές καίνε παντοῦ! Νά, ὁ Τάργκα! Εἶναι δεμένος σ' ἓνα σιδερένιο πάσαλλο! Γουρλώνει τὸ ἓνα μάτι τοῦ 'Ατσίδα. Νά, κι' ἡ Μαλόα! Δεμένη σ' ἓνα δέντρο! Γουρλώνει καὶ τ' ἄλλο μάτι τοῦ 'Ατσίδα! Λοξά, στὴν ἄκρη τοῦ ξέφωτου εἶναι τὸ... μαγειρεῖο! Γουρλώνει καὶ τὸ... στόμα τοῦ 'Ατσίδα! Γλείφει περιπαθῶς τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του. Ὁ μάγειρος ἀνοίγει ἓναν μεγάλο ντενεκέ. Ὁ ἀστεῖος νέγρος... λυώνει ἀπὸ εὐχαρίστησι. Ὁ ντενεκὲς εἶναι γεμάτος μ' ἓνα σκούρο, παχύρρευστο ὑγρό.

— Μέλος!, ψιθυρίζει ὁ 'Ατσίδα καὶ τὰ χεῖλια του... κολλᾶνε.

Ὁ μάγειρος παίρνει τὸ μέλι κι' ἀπομακρύνεται. Ὁ 'Ατσίδα μένει σκεπτικός. Μιά.. «σοφὴ» σκέψι χορεύει στὴν κεφαλα του. Ἐκεῖ εἶχαν μείνει κι' ἄλλοι ντενεκέδες. Σίγουρα θὰ περιέχουν μέλι. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ βγάζει τὸν ἰσχυρὸ φακὸ τοῦ Τάργκα καὶ συγκεντρώνει τὶς καφτὲς ἀκτίνες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου πάνω σ' ἓναν ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ντενεκέδες!

Μουρμουρίζει:

— Φωτιὰ τρυπήσει - τρυπήσει τζίγκος! Μέλος χυθῆ ὄξω, 'Ατσίντα τρώει - τρώει μέλος!

Ὁ φακὸς συγκεντρώνει ὅλη τὴ φλόγα τοῦ ἡλίου, τὴν κάνει πύρινο βέλος καὶ χτυπάει κατ' εὐθείαν τὸν τσίγκο τοῦ ντενεκέ, φλογίζοντάς τον.

Καὶ ἐξακολουθεῖ κάτι τρομερό.

Ὁ ντενεκὲς αὐτὸς δὲν περιέχει μέλι. Εἶναι γεμάτος... βενζίνα! Καὶ σὲ λίγο μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι ἀκούγεται! Ἡ φωτιὰ μεταδίνεται στὶς κοντινὲς ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ στὶς ἄλλες βενζίνες καὶ οἱ ἐκρήξεις διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη! Ἡ γῆ κουνιέται. Φλόγες πετιοῦνται ἀπὸ παντοῦ! Τὸ στερέωμα ὅλο φλογίζεται!

Ὁ Ζανούρ καὶ οἱ ὄπαδοῦ του γεμίζουν τρόμο.

Πιστεύουν πὼς κάποια πληκτικὴ ἐπίθεσις ἔχει ἀρτῶσει ἐναντίον τους καὶ τρέχουν, σὰν τρελλοί, νὰ χωθοῦν στὸ δάσος γιὰ νὰ ξεγλυτώσουν!

Ὁ 'Ατσίδα πέφτει στὴν ἀρχὴ μπρούμυτα.

Ἐπειτα ἀνασηκώνει τὴν κεφαλα του. Βλέπει τὸν Τάργκα, ἀκόμα δεμένον στὸν σιδερένιο πάσαλλο κι' ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς ἐκρήξεις, τρέχει κοντά του. Μὲ τὰ δόντια του κόβει τὰ δεσμά. Ἀμέσως τὸ Ἑλληνόπουλο ξεχύνεται πρὸς τὴ Μαλόα. Τὴν ἐλευθερώνει. Τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τὸ ἓνα του χέρι. Ἀρπάζει μὲ τ' ἄλλο τὸν 'Ατσίδα. Καί, τρέχοντας, χώνεται κι' αὐτὸς στὸ δάσος. Γύρω ἐξακοντίζονται καὶ διασταυρώνονται στὸν ἀέρα τ' ἀναμμένα δαυλιὰ καὶ τὰ πυρακτωμένα σίδερα.

Ὁ Τάργκα τρέχει μέσ' στὸ δάσος μὲ μεγάλα ἄλματα. Ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ ἓνα ρεῖκι πετιέται ὁ κοντός, ὁ τετραγωνικὸς κοκκινομάλης Γερμα-

νός, μὲ τὰ κόκκινα στίγματα στὸ πρόσωπο. Πρώτη του κίνησης εἶναι νὰ τραβήξῃ τὸ περὶστροφό του. Ἄλλὰ ὄν προφταίνει!

Τὸ Ἑλληνόπουλο πηδάει ἀπάνω του καὶ τοῦ δίνει μιὰ φοβερὴ κλωτσιά. Ὅλο του τὸ μῖσος, γιὰ τὴ γροθιά ποὺ εἶχε φάει προηγουμένως ἢ Μαλόα, κλείνεται σ' αὐτὴ τὴν

κλωτσιά. Ὁ Γερμανὸς κόβεται στὰ δύο!

— Κτῆνος! Κτῆνος!, μου κρίζει ὁ Τάργκα.

Καὶ συνεχίζει τὸν δρόμο του κρατῶντας τὴ Μαλόα ἀπ' τὸ χέρι.

Ὁ Ἀτσίδας ἀκολουθεῖ γκρι νιάζοντας:

— Τζίγκο ὄχι εἶναι μέλος, Ἄτσίντα ὄχι τρώει - τρώει μέλος! Τζίγκο φωτιά εἶναι!

ΤΕΛΟΣ

Πρώτοτυπο Ἑλληνικό κείμενο ὑπὸ ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις. Ἀποκλειστικότης «Ἑπερανθρώπου».

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΓΚΑ

ΤΟ 13

ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένη Πέμπτη σ' ὅλα τὰ περιήπτερα μὲ τὸν τίτλο:

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΑΛΟΑ

~~~~~

εἶναι ἓνα ἀκόμα διαμάντι στὴ σειρά τῶν συναρπαστικῶν περιπετειῶν τοῦ ξακουστοῦ Τάργκα, τοῦ Ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου, τοῦ φημισμένου Κυρίαρχου τῆς Ζούγκλας, ποὺ ἔχει τάξει τὸν ἑαυτό του στὴν ὑπηρεσία τῶν ἀδικημένων καὶ τῶν κατατρεγμένων.

Στὸ ἴδιο τεύχος, θὰ ἀρχίση ἡ δημοσίευσίς μιᾶς σειᾶς πολύχρωμων εἰκόνων, ποὺ δείχνουν ποιά πρέπει νὰ εἶναι ἡ ζωὴ στοὺς ἄλλους πλανῆτες, σύμφωνα μὲ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς ἐπιστήμης!

Η ΖΩΗ ΣΕ ΑΛΛΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

εἶναι ἓνα ἐγκυκλοπαιδικὸ ἀνάγνωσμα, ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ!

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Χά, χά, χά! Χού, χού, χού! Χό, χό, χό! Χέ, χέ, χέ! Χί, χί, χί! Κοιλιά έμένα σκάσει - σκάσει από γέλιο πολύς! Έγκω πολύς ευκαριστημένο, έγκω πληρώσει σένα ξύλο έσυ ντώσει έμένα!

Έσυ νομίτζει έγκω φοβάται έσένα, έσυ λυπάται έμένα, έσυ λέει έρτει Αφρικανική γίνει φίλο - φίλο έμένα, φάει - φάει ματζι έμένα τζαρκάντις, καρπούτzi! Έγκω περιμένει - πέριμένει έρτει έσένα έντω, έγκω στήνει - στήνει παγίντα έσένα, έκντικητη έσένα!

Έγκω... ψόφιος κοριό κάνει! Έγκω ψήσει - ψήσει μεγκάλος τζαρκάντις, ματζέψει πολύς καρπούτzi, έτοιμάσει μεγκάλος τσιμπούσις! Έσυ έρτη, έγκω ντίνει έσένα πολύς φαί, κι' άλλος φαί, πολύς τζαρκάντι, κι' άλλος τζαρκάντι, πολύς καρπούτzi! Έσυ τρώει - τρώει πολύς, φουσκώσει κοιλιά έσένα, πάθει - πάθει λιποτυμία, έσένα, πέσει - πέσει χάμω έσένα!

Έγκω τότες άρπάξει έσένα, ντέσει έσένα έπάνω κορμό ντέντρος με χοντρο σκοινίς, παρατήσει έσένα μόνο μέσα τζούγκλα, φύγει - φύγει έμένα!

Έγκω κρύψει - κρύψει έμένα, έσυ όκι μπορέσει βρη έμένα, ντείρει έμένα!

Χά, χά, χά! Χού, χού, χού! Χό, χό, χό! Χέ, χέ, χέ! Χί, χί, χί!

Έγκω σκάσει - σκάσει έμένα από γέλιο πολύς! Έσυ πώς περάσει ντεμένος πάνω ντέντρος, Κοντοστούπος; Άρέσει έσένα παγίντα έγκω έστησε έσένα;

Ντικός σου φίλος έσένα

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

Ἑβδομαδιαία Βιβλία
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.

Γραφεῖα: Λέκκα 23
Ἀριθ. Τηλεφ. 36.373

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ
γραφεῖα μας, πὸ εἶναι ἀνοικτὰ κά-
θε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ
ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.

Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὁ κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.	7) Μονομαχία Βασιλέων.
2) Ἡ σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.	8) Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα.
3) Ζοῦμπο, ὁ ἱερὸς Ἐλέφαντας.	9) Ζανούρ ὁ προδότης
4) Ὁ φύλακας τῶν Θησαυρῶν.	10) Στὴ φωλιὰ τοῦ Ζανούρ
5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.	11) Ἰπτάμενος Τρόμος
6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.	12) Τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας.

Ἡ γιγαντομαχία ἀνάμεσα στοὺς Ὑπερανθρώ-
πους τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ συνεχίζεται καὶ
στὸ τεύχος

75

τοῦ «Ὑπερανθρώπου», πὸ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμε-
νη Τρίτη μὲ τὸν τίτλο

Η ΛΑΒΗ ΠΟΥ ΤΣΑΚΙΖΕΙ

~~~~~

Στὸ τεύχος αὐτὸ ἡ Ρεγκίνα στήνει μιὰ νέα πα-
γίδα στοὺς ἥρωές μας! Κατορθώνει νὰ τοὺς παρα-
σύρει σ' ἓνα μυστηριώδες ἄστρο καὶ νὰ τοὺς αἰχμα-
λωτίσει ἐκεῖ μὲ τὴ βοήθεια ἀλλόκοτων φυτῶν καὶ
ζώων!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι περνοῦν πάλι δύσκολες καὶ
βασανιστικὲς στιγμές! Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀπόγνωσι
γεμίζει τὴν ψυχὴ τους καὶ ὁ τρόμος, ἓνας τρόμος
γιὰ τὸ ἄγνωστο καὶ τὸ ἀνεξήγητο, κάνει τὰ μέλη
τους νὰ λύνωνται!

